

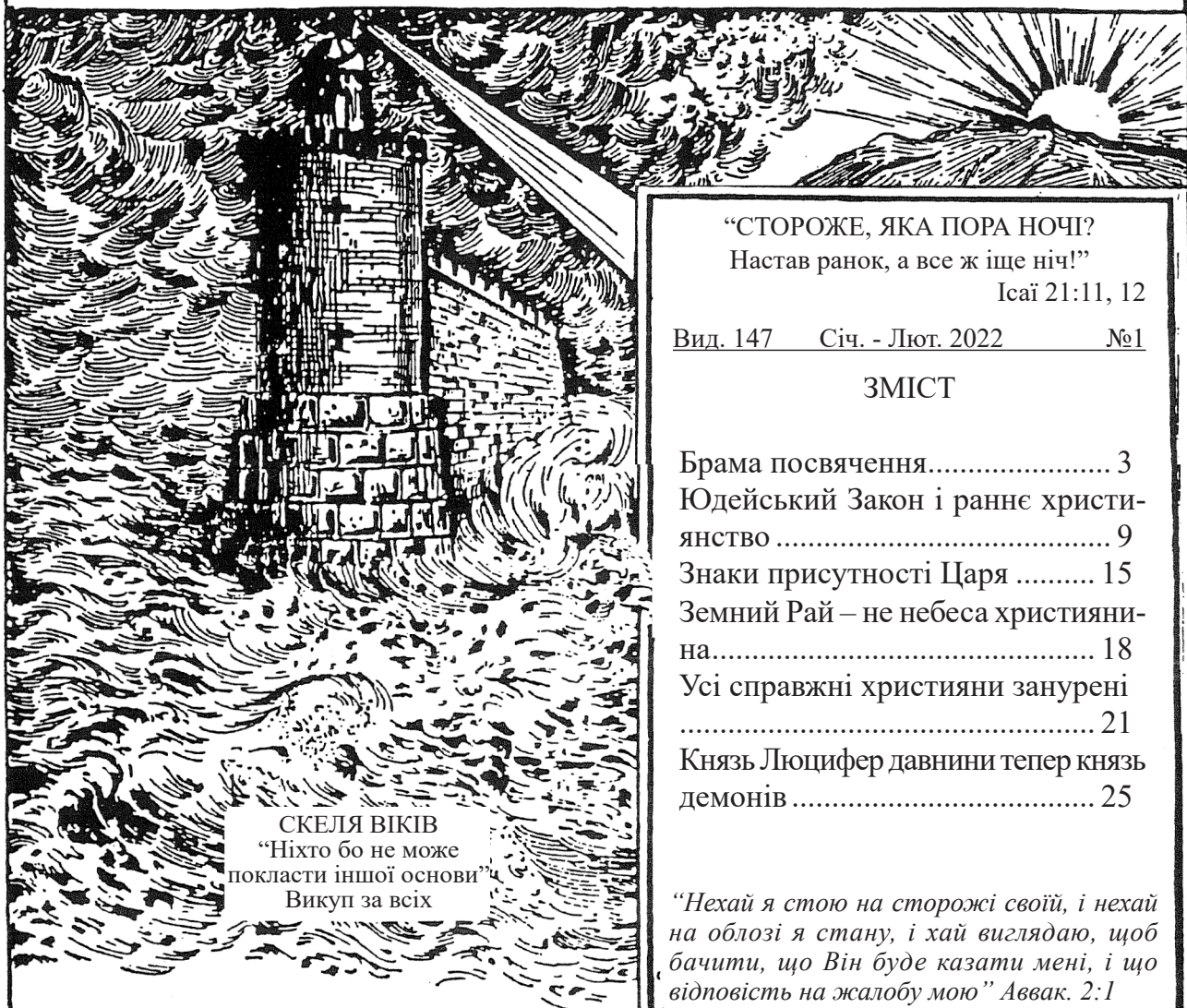

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
"Ніхто бо не може
покласти іншої основи"
Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Iсаї 21:11, 12

Вид. 147 Січ. - Лют. 2022 №1

ЗМІСТ

Брама посвячення.....	3
Юдейський Закон і раннє християнство	9
Знаки присутності Царя	15
Земний Рай – не небеса християнина.....	18
Усі справжні християни занурені	21
Князь Люцифер давнини тепер князь демонів	25

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

БРАМА ПОСВЯЧЕННЯ

*“Проходьте, проходьте ви брамами,
чистьте дорогу народові! Будуйте
дорогу, будуйте дорогу, дорогу ту бити,
очистьте від каменя,
підійміть над народами прапора”
(Ісаї 62: 10).*

Послання Господа через Його древніх пророків були викладені в такій формі, що часто стосувалися в значній мірі як природного Ізраїлю, так і духовного. Наш текст і весь розділ, частиною якого він є, мають саме такий порядок. Попередній контекст відноситься до випробувань і труднощів [3НГ218] Господнього народу і запевняє його в тому, що несприятливі умови теперішнього часу існуватимуть не завжди. Правду не завжди будуть зневажати на вулиці; помилки, егоїзм і гріх не завжди будуть процвітати; наближається час зміни епохи, і Господній народ повинен мати сильну розраду в цій думці.

Хоча це відноситься в першу чергу до духовного Ізраїлю, в якійсь мірі воно вірно і для природного Ізраїлю в період його відносин з Господом, від виходу з Єгипту і до того часу, коли вони відкинули і розп’яли Месію. В одному значенні Господь протягом цього періоду часу був прихильний до єврейського народу, натомість в іншому значенні результатом їхніх відносин з Ним стали лиха для них. Якщо навколишні народи могли віддаватися ідолопоклонству на свій розсуд без особливого покарання і виправлення, то Ізраїль, згідно з Угодою, яку Бог уклав з ним, не міг упасти в ідолопоклонство та інші злі нахили, не отримуючи при цьому покарання за покаранням. У цьому сенсі слова

бути Господнім народом означало мати особливі випробування і труднощі. Апостол згадує про переваги, які відшкодовують їх, кажучи: “Отож, яку перевагу має юдей?” (Дерк.). І сам відповідає на це запитання, даючи зрозуміти, що їхні переваги не були земного характеру. Ось його слова: “Велика перевага у всіх відношеннях: найперше те, що їм довірене Слово Боже” (Рим. 3: 1, 2, Дерк.).

БОЖЕСТВЕННІ МИЛОСТІ УПОКОРЮЮТЬ НАС

Правильний погляд на труднощі Ізраїлю можна отримати тільки з біблійної точки зору, а саме, що цей народ був покликаний Богом бути Його особливим народом, знаряддям для благословення всіх племен світу через надання їм божественних законів і укладення з ними праведної Угоди. Це, дійсно, було високе покликання, і воно, безсумнівно, апелювало до марнославства багатьох в цьому народі, замість того щоб викликати в них благоговіння, смирення і усвідомлення своєї негідності для такого великого і почесного служіння і приготування до нього. Ізраїль був оточений ідолопоклонством, яке чуттєво апелювало до нижчих і грішних інстинктів людства в ім’я релігії і поклоніння, і ми не повинні дивуватися, що це було однією з його постійних проблем.

Спостерігаючи за історією народу, ми бачимо, що різні випробування і виправлення з боку Господа, як правило, відокремлювали більш гідних від менш гідних осіб цього народу. Часом на них були дозволені лиха, які стирали з лиця землі тисячі тих, хто був схильний до ідолопоклонства. Іншого разу інші тисячі

тих, хто піднімав бунт проти Господа, також страждали, і після поділу народу на дві частини – Ізраїль та Юду – тенденція була в тому напрямку, щоб ще більше відокремити вірних від менш вірних з народу, причому більш вірні були зібрані до Юди. Одне національне лихо за іншим приходило на кожен народ, очевидно, з метою виявити вірних Богу і невірних. Нарешті, в результаті повного повалення царства десяти поколінь практично всі вірні Господу були зібрані до царства двох поколінь, до Юди. Тут випробування, труднощі і просіювання тривали, поки, врешті, Юда не був забраний у полон до Вавилону на 70 років, після закінчення яких Господь через Кіра відкрив шлях назад в обіцяну землю тим, хто зберіг у своєму серці вірність Йому. Їх було зовсім небагато, близько 52 000 з усіх дванадцяти поколінь, що пішли в полон, число яких налічувало мільйони. Яке просіювання, який пошук вірності в цьому народі! Навіть тоді, коли після повернення вони мали благословення від Господа, у них все ще були труднощі в земних справах порівняно з іншими народами, яким вони були підлеглі.

Наслідком усіх цих виховних заходів було повне викорінення ідолопоклонства серед ізраїльтян і краще приготування їх як народу до приходу Месії, Який, згідно з божественним задумом, повинен був, передусім, запропонувати самого Себе, а також привілеї співпадкоємства з Ним у Його Царстві “юдеєві перше”. Немає підстав сумніватися, що юдеї під час першого приходу нашого Господа були найбільш побожним народом у світі. Серед поган також були люди з добрими намірами, такі як Корнилій, жінка, родом сиропінікіянка, вдова з Сарепти і т. п., але в цілому жодна інша нація або народ у світі не може зрівнятися з юдеями в релігійних устремліннях в житті. Слова апостола на цю тему дуже переконливі, коли він говорить про те, що “дванадцять племен служать Богові безперестанно вдень та вночі”, сподіваючись досягти виконання великої обітниці, даної батькам (Дії. 26: 6-7).

ІЗРАЇЛЬ ПРОХОДИТЬ ЧЕРЕЗ БРАМИ

У цих випробуваннях Ізраїлю по плоті Бог говорив народу: “Проходьте, проходьте ви брамами, чистьте дорогу народові! Будуйте дорогу, будуйте дорогу, дорогу ту бити, очистьте від

каменя, підійміть над народами прапора”. Гора Сінай, місце надання Закону, де Ізраїль вступив у відносини Угоди з Богом і став Його народом, була, так би мовити, першою брамою, брамою посвячення. І труднощі цього народу, на які ми вже посилалися, були для нього сходінками на вузькому шляху, що вів його до брами слави. Ми не звинувачуємо юдеїв у тому, що вони не дотримувалися своєї Угоди Закону, скоріше ми повинні співчувати їм і пам’ятати висловлювання апостола, що вони взяли за неможливе, “бо жодне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним”. Тому не варто дивуватися, що вони як народ не могли відповідати вимогам своєї Угоди.

Враховуючи все сказане, бачимо, що цей народ домігся значного поступу, піднімаючись з тих глибин деградації, в які опустився, поперше, як народ рабів, і, по-друге, як народ, постійно оточений порочними впливами. Тому, коли ми вказуємо на те, що Ізраїль як народ не зміг досягти благодатних цілей, до яких був покликаний, ми не говоримо нешанобливо про юдеїв, тому що те саме, безсумнівно, було би вірно і про будь-який інший народ. Бог передбачив їхню невдачу, і Його план був побудований відповідним чином. Він провістив через пророків, що народ спіткнеться і відпаде від божественної милості, і що його падіння означатиме відкриття багатств пропозиції Божого Царства для всіх народів.

Вірні, шляхетні особи були в Ізраїлі протягом всієї його історії: Авраам, Ісак, Мойсей, Давид, Єзекія, Йосія, Даниїл, Ілля і всі пророки, а також менш відомі, чия віра в Бога була рясно засвідчена їхніми вчинками. Ця віра, отримавши підтвердження, ще повинна бути [3НГ219] нагороджена, як вказує апостол в Посланні до Євреїв 11: 38-40.

Згадані вірні отримали особливу користь від Божої милості до цього народу, тоді як весь народ в значній мірі отримав користь від своїх випробувань. На додаток, світло від Божих обітниць і від щирих людей з єврейського народу поширилося на довколишні язичницькі народи і принесло благодійний вплив на благоговійні душі, такі як Корнилій, Яр та інші, готуючи їх до великого благословення, яке було відкрито у свій час. Однак Ізраїль не зміг отримати славні речі, запропоновані йому як народу. Він увійшов

у першу браму посвячення, століттями йшов вузьким шляхом дисципліни, отримав користь від труднощів цієї дисципліни, але як народ не був готовий до величних і славних речей у віддаленому кінці, то ж Господь вказав на це через пророка, кажучи: “До Мого відпочинку не ввійдуть вони”.

ПРОРОЦТВО ПРО НЕВДАЧУ

Апостол звертає увагу на це пророцтво про невдачу Ізраїлю здобути обіцяні благословення і каже, що Бог, цілком очевидно, мав намір дати велике благословення, відпочинок, освіження, і ті, кому воно було запропоноване спочатку, не зуміли увійти в нього через невіру. На підставі цього апостол закликає нас, які навернулися до Бога з поган, намагатися увійти у відпочинок, якого Ізраїль по плоті не зміг досягти, прагнути по Божій благодаті зробити своє покликання і вибрання міцним. Апостол знову посилається на те саме, кажучи: “Чого Ізраїль шукає, того не одержав, та одержали вибрані, а останні затверділи”. З цього особливо привілейованого народу, Ізраїлю по плоті, мало хто були справді ізраїльтянами, в яких не було лукавства. Вони прийняли Господа, увійшли в Його відпочинок, стали ядром вибраного Ізраїлю, якому Бог має намір дати обіцяне Царство і через якого хоче благословити всі покоління землі. Апостол Іван згадує про те саме, коли говорить про нашого Господа: “Прийшов до Своїх [народу], і Свої [народ] Його не прийняли. А тим, котрі прийняли Його [справді ізраїльтянам], віруючим в ім'я Його, дав владу [привілей] бути дітьми Божими. Котрі не від крові, не від бажання плоті, не від пожадливості мужа, але від Бога народилися [зачаті]” (Ів. 1: 12, 13, Гиж.).

ЗІБРАНІ З УСІХ НАРОДІВ

Ми щойно побачили, як Божі процеси, що вели відбір і очищення, приготували і зібрали до Ісуса справді ізраїльтян наприкінці більш ніж вісімнадцяти століть випробувань, відколи первісна обітниця була дана Аврааму. Після зібрання з номінального Ізраїлю всіх справді ізраїльтян і після подій в П'ятидесятницю з ними, як духовним Ізраїлем, домом синів, зачатих Духом, бачимо, що були відчинені двері, щоб відтепер з усіх народів, поколінь і мов Господь міг зібрати в одну громаду, духовний Ізраїль, усіх, хто в серці шанує Його і служить Йому,

любить праведність і ненавидить беззаконня. Нас не дивує, що повне число цього класу в Писанні називається “Малою Черідкою”. Не дивує нас і висловлювання про те, що він буде містити не багато великих, не багато мудрих, не багато освічених згідно з поняттями цього світу, але переважно вбогих цього світу, багатих вірою, щоб вони були спадкоємцями Царства.

Наш текст, хоча в загальному сенсі і має відношення на якийсь час до природного Ізраїлю, очевидно, стосується особливо духовного Ізраїлю, оскільки природний Ізраїль не зумів досягти славних цілей свого покликання, як передбачав і провістив Господь. Саме для духовного Ізраїлю слова пророка мають особливу вагу: “Проходьте, проходьте ви брамами, чистьте дорогу народові! Будуйте дорогу, будуйте дорогу, дорогу ту бити, очистьте від каменя, підійміть над народами прапора”.

Брами, через які покликаний пройти духовний Ізраїль, багато в чому відповідають брамам, через які був покликаний пройти образний народ. Перша брама – посвячення, друга – прославлення, проміжний шлях – це “вузький шлях”. Наш Господь говорить про цю браму, через яку повинні пройти всі, хто стануть спадкоємцями Царства, хто осягне дивовижні речі, до яких Бог покликав Свій народ, духовний Ізраїль, покликання якого названо “високим покликом”, “небесним покликом”, так: “Бо тісні [нелегкі] ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя, і мало таких, що знаходять її”. Більшість далі йде по широкій дорозі самолюбства й гріха, і тільки небагато хто має серце, щоб зрозуміти, що вони повинні любити праведність, ненавидіти беззаконня і йти окремо від усього людства слідом за Ісусом. З наших зауважень, а також з наведених нами цитат видно, що ні Святе Письмо, ні ми не припускаємо, що на цьому “вузькому шляху” буде велика юрба.

СЕРЦЯ ДАЛЕКО ВІД НЬОГО

Правда, ми живемо в день, коли сотні мільйонів іменують себе християнами, так само як за днів нашого Господа мільйони іменувалися юдеями, ізраїльтянами. Про багатьох у той час Він сказав, що вони від батька свого диявола, тому що робили його справи і належали до синагоги сатани, а не до Церкви Бога. Тому

ми віримо, що це правда і щодо багатьох, хто сьогодні носить ім'я християнин. Святе Письмо говорить про них як про кукіль, що імітує пшеницю, і пояснює, що вони наближаються до Господа устами, тоді як їхнє серце далеко від Нього, а також, що вони мають вигляд благочестя, але відрікаються його сили.

Ми жодною мірою не звинувачуємо інших, а просто звертаємо увагу на орієнтири, на які вказує Боже Слово, які відокремлюють вузький шлях і тих, хто йде по ньому, від усього світу. Якщо знайдуться заперечення проти наших тверджень з цього питання, то заперечення повинні бути висунуті проти Писань, які ми цитуємо, і ці Писання повинні сприйматися як помилкові. Інакше свідчення цих Писань треба прийняти. Але якщо ми зважимо на тісноту брами, в яку запрошені увійти Божі вибранці; якщо ми подумаємо, що це означає посвячення часу, талантів, впливу, репутації і всього, що ми маємо і чим є, Господу і Його службі до самої смерті; якщо ми бачимо, що, за словами нашого Господа, йти цим шляхом слідом за Ним, як Його учні, означає нести хрест за Ним, ми не дивуємося, що мало хто піклується про те, щоб шукати цю браму, мало хто знаходить її, мало хто входить у неї [3HG220], мало хто йде вузьким шляхом, і, відповідно, мало хто увійде з вузького шляху в наступну браму слави, честі і безсмертя.

У цих подорожніх, що йдуть вузьким шляхом через браму посвячення до брами слави, є особлива місія за особливим дорученням Господа. Його слова такі: “Ви ж свідки Мої!”; “Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі”; ви повинні “звіщати чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого”. Ця частина нашого служіння представлена в нашому тексті словами: “Підійміть над народами прапора”. Господній народ (Мала Черідка, Тіло Христа) повинен дозволяти своєму світлу світити в темряві цього світу, яка їх оточує, щоб таким чином свідчити про світло – давати свідчення, яке в даний час притягне деяких, Малу Черідку, на вузький шлях і до тісної брами. Більше того, їхнє світло має нести свідчення, яке в кінцевому підсумку буде корисним для всього людства, коли прийде

великий день випробування світу, Тисячолітній вік. Апостол говорить про цю вірну Малу Черідку, яка несе свій хрест слідами Господа Ісуса: “Ми стали видовищем світові, і ангелам, і людям” (Дерк). Трудячись для того, що правильно, трудячись для Правди, віддаючи своє життя за братів, не звертаючи уваги на партії, секти або віросповідання, в ім'я Великого Вождя нашого спасіння, ми є видовищем для ангелів щодо сили Бога освячувати і перетворювати серця тих, хто були грішниками, дітьми гніву, як і інші. Ми є видовищем людям, оскільки, як каже апостол, вони будуть дивитися на наше благочестиве життя на підтвердження славної звістки про Божу благодать, яку ми несемо. Піднятий прапор – це Божий критерій праведності: “Будьте святі, Я бо [ваш Небесний Отець] святий”. Ми б хотіли підняти цей критерій, цей прапор перед світом, хоча і змушені визнати, що через слабкості плоті ми самі не в змозі відповідати цьому критерію. Навіть якщо ми змушені визнати, що немає нікого праведного, ані одного, ми все одно повинні піднімати прапор. Прапор здіймається над нами, прапор повинні бачити всі люди і, чи то в теперішньому житті чи в майбутньому, цей прапор обов'язково принесе свої благодіючі наслідки.

ШЛЯХ У ПРОЦЕСІ БУДІВНИЦТВА

Шлях, про який йдеться в нашому тексті, ще не побудований. Він знаходиться в процесі будівництва. Це великий шлях святості, який в прийдешньому віці, Тисячолітті, стане для світу можливістю повернутися до Божої милості. Світ, коли прийде час отримати благословення Господа від Малої Черідки, Христа – Голови, і вірних з Тіла Христа, – не повинен буде йти вузьким шляхом, через ту саму тісну браму, де вибрані цього часу отримують дисциплінарний досвід і йдуть вперед, тому що вони готуються до особливого служіння, щоб бути царями і священиками, правителями і учителями людства в Тисячолітньому Царстві. Господь в іншому місці згадує про шлях святості через того ж пророка (Іс. 35: 8, 9), кажучи: “І буде там [не тут, у нинішніх умовах, а там, у тисячолітніх умовах] бита дорога, та путь, і будуть її називати: дорога свята, не ходитиме нею нечистий, і вона буде належати народові Його; не заблудить також нерозумний, як буде тією дорогою йти. Не буде

там лева, і дика звірина не піде на неї, не знайдеться там, а будуть ходити лиш викуплені”.

Ми раді, що бідний світ, який у даний час не має бажання йти вузьким шляхом, врешті-решт буде благословенний можливістю зійти на цей шлях святості, який буде повністю відрізнятись від нинішнього спадного шляху гріха, по якому рухається світ. Це буде шлях угору, а не вниз, але при цьому можливості для праведності будуть дуже широкі, тому що благословення праведності будуть тоді такими ж переконливими, як нинішні спонування до гріха і неправедності. Тепер, через панування князя темряви, “бога цього віку”, праведна поведінка обходиться дорого. Вона коштує втрати багатьох земних благ: “Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі [в даний час], будуть переслідувані”. Але в прийдешньому віці, коли шлях святості замінить шлях гріха, кожен, хто буде жити благочестиво, отримає благословення, отримає розумовий, моральний і фізичний підйом, пропорційний його просуванню по шляху праведності. І, навпаки, той, хто буде жити нечестиво в той час, отримає різки і покарання.

Таким чином, під час правління князя темряви шлях зла є рівним і низхідним, а шлях праведності – звивистим і висхідним, з несприятливими умовами з причини плоті. Але коли буде введена нова епоха, коли сатана буде зв’язаний, щоб більше не зводити народи, і коли часи миру і праведності запанують у світі для його благословення, грішника чекатиме нерівний і важкий шлях, тоді як викуплені Господа – світ людства, куплений Його дорогоцінною кров’ю і готовий прийняти Божественні милості і користуватися ними, – будуть підніматися вільно і з радістю від сили в силу, від знання до знання, від благодаті до благодаті і від одного ступеня досконалості до іншого шляхом святості, поки, продовжуючи йти ним до самого кінця, не стануть абсолютно досконалими і готовими до вічного життя, Божого дару через Ісуса Христа, нашого Господа.

Наш текст розглядає це питання з погляду Церкви, Голови і Тіла, її теперішньої і майбутньої праці. У даний час ми повинні пройти через браму посвячення, йдучи вузьким шляхом, і, якщо будемо вірні, увійти через браму слави в Царство дорогого Божого Сина. Весь досвід жертв і страждань, через які пройшов

наш Господь і в яких повинна брати участь Його Церква, “доповнюючи недостачу... скорботи Христової”, призначений для того, щоб у кінці цього віку відкрився величний шлях благословень для світу, щоб було прибрано зі шляху каміння спотикання темряви і омани. Більше не буде труднощів, які зараз перегороджують шлях вірним і роблять його вузьким; хижі звірі гріха та егоїзму, які перегороджують їм шлях і загрожують пожерти їх, і з якими потрібно боротися з вірою і рішучістю, – все це перестане існувати. “Дика звірина не піде на неї”, – говорить пророк.

У божественному плані цей шлях майже завершений. У даний час усі приготування знаходяться під божественним наглядом [3НГ221], і зовсім скоро вся вірна Церква перейде через обидві брами. Цей шлях повинен бути без каменів спотикання, щоб подорожній, навіть недосвідчений, не заблукав на ньому, і критерій для народу повинен бути викладений повністю і зрозуміло. Царі і священники будуть навчені і підготовлені до своєї праці, і коли великий час утиску, яким повинен закінчитися нинішній вік, досягне своїх цілей з підготовки до Царства дорогого Божого Сина і упокорить серця людей, людства, глибоко переоравши їх лемешами скорботи, відкриється нова епоха, настане Тисячолітній ранок, буде відкритий шлях святості, буде знято прокляття, і почнеться благословення всіх поколінь землі через духовне насіння Авраама (Гал. 3: 16-29).

Дорогі друзі! Я звертаюся до вас, як до тих, хто, за власним визнанням, йде вузьким шляхом, хто вже увійшов у першу з цих брам, тісну браму посвячення, хто таким чином повністю віддав своє життя Господу, щоб служити Йому і Його справі. Ми знаходимося на вузькому шляху. Часом він може здаватися стрімким і важким. Світ, плоть і противник можуть атакувати нас і протистояти нам, і часом нам самим може здаватися, як це, напевно, здається і світу, що ми дуже повільно просуваємося до цієї брами, а у віддаленому кінці – до брами слави.

Але по дорозі у нас є підбадьорення в словах нашого Учителя, що все разом допомагає на добре тим, хто любить Бога і покликаний згідно з Його задумом (Рим. 8: 28). Таким чином, ми маємо запевнення, що навіть несприятливі умови запропонованого, з якими ми стикаємося, при

правильному їх сприйнятті “достачають для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги”. Нам сказано не дивитися на видиме, не покладатися серцем на земні речі, не надто серйозно ставитися до радощів і печалей теперішнього часу, але дивитися на невидиме, на вічне, на те, що Бог зберіг для тих, хто Його любить.

ДИВИТИСЯ НА НЕВИДИМЕ

Ми дивимося на ці речі крізь божественне Слово. Ми дивимося на них очима віри. Вони підбадьорюють нас, вони втішають нас, вони вкладають нову пісню в наші уста, люблячу доброту нашого Бога. Вони свідчать нам про любов, співчуття і вдячність Господа, запевняючи, що всі страждання Його народу – це труднощі Господа (Іс. 63: 9); запевняючи, що “який Він, такі й ми на цім світі”; запевняючи, що більший Той, Хто на нашому боці, ніж усі, хто проти нас. Вони запевняють нас, що слава, честь і безсмертя Царства і його благословенні привілеї участі з нашим Відкупителем у великій праці благословення світу людства корисними впливами Тисячоліття з лишком компенсують випробування, труднощі і скорботні переживання, і що нинішній досвід необхідний для нашої дисципліни, навчання і підготовки до нагод Царства.

У зв'язку з цим, дорогі друзі, що ми можемо сказати? Чи пройдемо ми через ці брами? Чи будемо ми наполегливо прямувати до мети по нагороду високого Божого поклику в Ісусі Христі? А може ми відступимо? Я впевнений, дорогі брати і сестри, що апостол добре висловив наші почуття, коли сказав: “Ми ж не з тих, хто хитається на загибель”. Ми йдемо вперед, щоб досягти кінця нашого шляху. Для нас повернути назад і зайняти становище зі світом означало б набагато більше, ніж якби ми ніколи не зробили цей крок, набагато більше, ніж якби ми ніколи не увійшли в браму посвячення і не спробували йти вузьким шляхом. Зробивши цей крок, ми посвятили земні інтереси, відмовившись від них в обмін на небесні можливості, які пропонує нам цей поклик. Але якби ми зараз відмовилися від поклику, звернулися до гріха і вчинили всупереч духу милості, то ми більше не мали б користі з великої жертви примирення. Тому, як стверджує Святе Письмо, було би набагато краще, якби ми ніколи не пізнали шляху життя,

ніж, пізнавши його, увійшовши на нього, ми б повернулися до гріховних речей і служіння їм.

Апостол закликає нас, що знаходяться на вузькому шляху, відчувають свої слабкості і постійно оточені світом і противником, відвертати свій погляд від них, відвертати свій погляд від світу, від його спокус, від його помилкових ідеалів, відвертати свій погляд від противника, про підступність і силу якого ми так багато чули, “відомі бо нам його задуми”. Ми повинні відвертати свій погляд від власних слабкостей, але не в тому сенсі, щоб нехтувати ними, оскільки наш обов'язок – протистояти їм і зміцнювати характер навіть у плоті, але ми повинні відвертати від них свій погляд у тому значенні, що ми повинні усвідомити, що наше становище перед Господом не є по плоті, а по духу, що “знає Він створення наше, пам'ятає, що ми порох”, і що Його вимогою для нас є вірність серця і, наскільки від нас залежить, слухняна поведінка, і що від нас не потрібно сподіватися більшого, ніж ми можемо зробити.

ДИВЛЯЧИСЬ НА ІСУСА

Відвертаючи погляд від усього цього, ми повинні дивитися на Ісуса, автора нашої віри, який буде її завершителем. Ми повинні бачити в Ньому, у Його жертві повне задоволення божественної справедливості заради нас; ми повинні бачити в Ньому Вождя нашого спасіння, Який пройшов цей вузький шлях перед нами; ми повинні бачити в Ньому дух співчуття, адже Він піклується про нас і допомагає в наших немочах, Сам відчувши на Собі наші немочі. Ми повинні дивитися на Нього як на прославленого Царя, Чие право – зайняти земний престол, як тільки прийде призначений час. Ми повинні бачити в Ньому спадкоємця Авраамової обітниці, великого Пророка, Який повинен благословити всі племена землі. Ми повинні бачити в Ньому небесного Нареченого, з Яким ми заручені, Який любить нас і щедро подбав, щоб незабаром ми стали співспадкоємцями в Його Царстві і разом з Ним брали участь у великій праці благословення світу людства. З такою перспективою перед очима нашого розуміння, з такими обітницями, з такими надіями, заякореними за завісою, як ми можемо думати про те, щоб відступити?

Навпаки, ми повинні прагнути кінця нашої мандрівки і прикладати зусилля, щоб завершити

свій шлях з радістю. Існує паралель між нинішніми умовами в номінальному духовному Ізраїлі та умовами в номінальному тілесному Ізраїлі, які існували в першому приході. 1845 років [ЗНГ222] юдейської епохи підняли єврейський народ на рівень, де він, як нація, проходив випробування з приводу того, чи він увійде в благословення, що знаходилися перед ним, чи ні. Аналогічно, така сама тривалість часу від смерті Ісуса і дотепер позначає тривалість мандрівки духовного Ізраїлю по вузькому шляху, і сьогодні ми знаходимо паралель умов першого приходу. У той час було багато номінальних ізраїльтян з числа юдеїв, але, як пояснює Слово, не всі, які були природними дітьми Ізраїлю, були справжніми ізраїльтянами (Рим. 9: 6). Так і з номінальним духовним Ізраїлем: багато хто сповідує ім'я Христа, але не всі є такими насправді. Як переважна частина юдейського народу спіткнулася в кінці свого шляху і не змогла увійти у відкриту для них милість, так і зараз, згідно з Писанням, переважна частина тих, хто сповідує ім'я Христа, не відповідає

божественним вимогам і не зможе увійти у браму слави в Царство.

Писання дає нам зрозуміти, що безліч зазнає невдачі в порівнянні з числом тих, хто увійде в Царство. Так було і в кінці Юдейського віку, коли тільки залишок був визнаний справді ізраїльтянами, а переважна більшість цього народу була визнана негідною. У пророцтві, що описує це, говориться, що “впаде тисяча з боку від тебе, і десять тисяч праворуч від тебе”. Ті, хто стоїть, – Христос, Ісус – Голова, і Церква – члени Його Тіла, – вірні Господу, їхня Угода ніколи не зазнає невдачі, і їм буде відкритий щедрий вхід у вічне Царство. Але всі, які сповідують тільки на словах, а також всі, які сповідують щиро, але не розвивають плоди і благодаті Духа, спіткнуться, впадуть, не зможуть встояти в цей злий день.

Давайте ж, улюблені, зодягнемо усю Божу зброю, щоб ми могли встояти в силі і при підтримці Того, Хто полюбив нас і купив Своєю дорогоцінною Кров'ю.

ЗНГ217

ЮДЕЙСЬКИЙ ЗАКОН І РАННЄ ХРИСТІЯНСТВО

Багато християн не розуміють, які умови існували в Церкві на початку Євангельського віку. Юдеї як народ були образно виправдані образними жертвами від прокляття, від осуду в Адамі, і поставлені під Закон, даний на Сінаї, поставлені під Угоду, за якою, у разі послуху, вони повинні були мати життя. Але Закон виявився марним для них у тому, щоб дати їм сподіване життя, хоча і дав кілька гарних уроків. Усі інші народи, відомі як погани (язичники), далі перебували під первісним осудом з Едему.

Отже, коли прийшов наш Господь, юдеї і погани вже були засуджені на смерть: юдей – Законом, від якого він так багато очікував, але який не міг виконати через свою зіпсованість, а поганин – первісним вироком, винесеним батьку Адаму, якого він у жодному значенні не позбувся навіть образно, як юдей. Але Відкупитель, даний Богом, був достатнім для обох. Він одним принесенням Себе в жертву здійснив

відкуплення обох і хрестом примирив обох з Богом в одному тілі (Еф. 2: 16).

Навернені юдеї (а вони склали більшість у ранній Церкві) навряд чи могли усвідомити велич переходу від Угоди Закону до нового порядку в Христі, і постійно додавали вчення Христа і Його Закон Любові до свого Закону Мойсея, тим самим збільшуючи і без того важкий тягар, замість того, щоб прийняти жертвну смерть Христа як відшкодування за їхні гріхи під Законом і як кінець осуду цією Угодою Закону (Рим. 10: 4; 3: 20, 28). Не дивно, якщо згадати їхні ранні упередження на користь Закону, що Дух Правди зміг направити їх до повної Правди з цього питання лише поступово. Навіть апостоли вчилися повільно, і ми бачимо, що св. Петро так повільно слідував проводу Духа, що його довелося навчити в особливому видінні, що поганам більше не потрібно ставати юдеями і підкорятися Закону Мойсея, перш ніж вони зможуть розділити Божественну милість, але

що вони мають доступ до Бога через Христа незалежно від Угоди Закону.

ЮДЕЙСЬКА УГОДА ЗАКОНУ – НЕ НАША УГОДА

Деякі скаржилися іншим апостолам і братам на св. Павла, що він визнав поган, і це поставило питання перед усіма і призвело до вивчення Божих намірів у цій справі. “І, почувши таке, замовкли вони, і Бога хвалили, говорячи: Отож, і поганам Бог дав покаєння в життя” (Дії. 11: 18).

Св. Павло, найбільш повно ведений Духом, раніше від інших здобув ясний погляд на це питання, і йому довелося протистояти іншим з-посеред апостолів, менш сильним, які мали менш виразне духовне бачення (Гал. 2: 11). Єрусалим довгий час вважався осередком християнської релігії. Там проживало найбільше число віруючих, найстарші з них, а також апостоли. У міру того, як погляди св. Павла на змінений стан речей ставали все яснішими, і він без вагань сміливо проповідував те, що вважав епохальною правдою, деякі, упереджені, хотіли знати, чи погодяться брати в Єрусалимі з такими передовими поглядами, тому св. Павло, Варнава та інші вирушили в Єрусалим, щоб викласти цю справу перед ними і повернутися зі звітом.

Потім відбулися великі дебати і всебічне вивчення питання. Св. Петро і св. Яків нарешті погодилися зі св. Павлом, що вплинуло на всю раду. Св. Петро нагадав їм про чудесне поводження Бога з Корнилієм, який був виправданий і став прийнятним для Бога через віру в Христа, а не через дотримання Закону, і закликав: “Отож, чого Бога тепер спокушуєте, щоб учням на шию покласти ярмо [Закон Мойсея], якого ані наші отці, ані ми не змогли понести?” Св. Яків озвався й промовив: “Тому думаю я, щоб не турбувати поган, що до Бога навертаються”. Тоді рада так вирішила і послала письмове Послання до віруючих з поган, що знаходилися в замішанні, кажучи: “Через те, що ми чули, що деякі з вас [тут], яким ми того не доручували, стурбували наукою вас, і захитали вам душі [руйнуючи вашу віру, кажучи: “Обрізайтеся і виконуйте Закон”]... Бо зволилось Духові Святому і нам, тягару вже ніякого не накладати на вас, окрім цього необхідного: стримуватися від ідолських жертв та крові, і задушенини, та

від блуду” (Дії. 15: 9-29). І навіть ці пропозиції були дані як рада, а не як частина Закону Мойсея з доданими до нього покараннями.

УГОДА ЗАКОНУ БУЛА СЛУЖІННЯМ СМЕРТІ

Послання апостола Павла до Галатів (які були поганам) було написане передусім для того, щоб протистояти впливу учителів, які насаджували юдаїзм, які змішалися з віруючими Галатії і намагалися підмінити справжню віру в Христа, відводячи їх від хреста Христового [ЗНГ080] до надії на прийняття Богом через дотримання Закону Мойсея разом з вірою в Христа, тим самим роблячи християнство лише доповненням до Угоди Закону, а не ставлячи його на її місце.

Він називає це “іншим Євангелієм”, але насправді воно не інше, тому що може бути тільки одне Євангеліє. Отже, це було спотворенням справжнього Євангелія (Гал. 1: 7-9). І тут св. Павло вказує на те, що він знав, що апостоли в Єрусалимі спочатку мали тільки змішане Євангеліє, що він пішов до них з нагоди, згаданої в Діях 15: 4, за об’явленням, щоб передати їм більш повне, більш чисте, незмішане Євангеліє, яке він вже зміг отримати і якого навчав. За його словами, він передав їм його наодинці, щоб їхня репутація не завадила їм прийняти правду; і навіть тоді фальшиві брати, що підглядали, намагалися змусити Тита (грека) обрізатися (Гал. 2: 2-5).

Далі в тому ж посланні св. Павло розповідає про коливання св. Петра в справі Закону (розд. 2: 11-16) і про його слова докору Петру. “Ми, юдеї з природи, знаючи, що людина виправдується не ділами Закону, але вірою в Христа, як ми і увірували в Христа, щоб нам виправдатися вірою в Нього, а не послухом Закону. Навіщо ж нам намагатися сковувати інших або далі зв’язувати себе тим, що вже послужило своїй меті, привівши нас до Христа й Угоди?”

О, нерозумні галати! Хто ввів вас в оману? Всі, хто надіється на послух Закону, є під його осудом, прокляттям”. “Христос відкупив нас [ізраїльтян] від прокляття Закону... щоб Авраамове благословення в Ісусі Христі поширилося на поган, щоб обітницю Духа прийняти нам [ізраїльтянам] вірою”. І, звичайно, Угода Бога

з Авраамом, укладена за чотириста тридцять років до того, як був даний Закон, не може бути анульованою цим Законом (Гал. 3: 1, 10, 13, 17).

Далі апостол відповідає на ймовірне запитання про те, якою була мета Закону і навіщо він був даний, якщо він не був необхідний для здобуття обітниць, даних Аврааму. Він каже, що Закон був доданий з причини гріха, щоб показати гріх в його істинному світлі, щоб гріх можна було побачити як велику і глибоко вкорінену хворобу. Закон був педагогом, слугою, щоб привести до Христа всіх ізраїльтян, охочих пізнати істинний шлях життя (Гал. 3: 24; Мт. 11: 28-30).

Як діти в дитячому садку слухняні вихователям до призначеного часу, так і ми (ізраїльтяни) були під Законом, і з нами поводитися як зі слугами, а не як з синами. Нас тримали під обмеженнями, хоча ми були спадкоємцями, через яких, згідно з обітницею, повинні були отримати благословення інші. Коли прийшла повнота часу, Бог послав Свого Сина, Який народився від жінки, народився під Законом, щоб відкупити тих, хто був під Законом, щоб ми (ізраїльтяни), звільнившись, могли отримати синівське прийняття. А також: “А що ви [які не були під Законом, а були поганями, язичниками] сини [також], Бог послав у ваші серця Духа Сина Свого”. Ми були синами під опікою, а ви були далекими, приходьками і чужими, але тепер ви і ми, прийняті Богом у Христі, повністю увійшли в синівство і спадкоємство, і ніхто з нас не підвладний Закону (Гал. 4: 1-7).

“Скажіть мені, ви, що бажаєте бути під Угодою Закону, хіба ви не розумієте, що це таке? Це рабство, як алегорично показано на прикладі двох синів Авраама”. Авраам тут – образ Бога; а Сара, справжня дружина, – образ справжньої Угоди Благословення, з якої Христос повинен прийти як спадкоємець всього, щоб благословити світ. Довгий час Сара була безплідна; так і первісна Божа Угода, укладена з Авраамом – “у твоєму потомстві благословляться всі народи землі” (Гиж.) – не принесла плоду до Ісуса Христа. Агар, служниця Сари, тим часом сприймалася як представниця Сари, а її син – як представник сина Сари. Агар представляла Угоду Закону, а тілесний Ізраїль був представлений її дитиною,

Ізмаїлом. Якийсь час вони представляли собою справжню Угоду і справжнє насіння благословення, хоча насправді завжди були слугами – як дитина, так і матір. Коли народився справжній син дійсної дружини, спадкоємець, стало ясно, що син рабині не був спадкоємцем обітниць. І щоб образно показати, що Угода Закону не повинна була мати ніякої влади над духовними Божими синами, Агар не була допущена стати вихователькою Ісака, але в його інтересах була повністю звільнена (Гал. 4: 21-31; 1 М. 21: 10).

Аргумент апостола, заснований на цій алегорії, полягає в тому, що ми, брати, є, як Ісак, Насінням, якому було дано обітницю. Ми не діти рабині, Угоди Закону, а діти первісної Угоди Авраама (Угоди Сарри), народжені вільними від рабства і умов Угоди Закону. І ми не тільки народилися такими, але Закон є повністю осторонь від нас і не має до нас ніякого відношення. “Христос для волі нас визволив. Тож стійте в ній та не піддавайтеся знову в ярмо рабства” Угоди Закону. “Коли ж дух вас провадить, то ви не під Законом [Угодою]” (Гал. 5: 1-18).

Але Павло запитує: “Що ж? Чи будемо грішити [свідомо], бо ми не під Законом [Угодою]?” (Рим. 6: 15). Чи скористаємося ми своєю свободою, щоб впасти в ще більший гріх, тому що ми сини і спадкоємці, і нам більше не наказують як рабам: “Будеш або не будеш”? Ні, ні. Як сини, зачаті Духом, учасники Духа святості, Духа правди, ми раді виконувати волю нашого Отця; і закон послуху Його волі глибоко закарбований в наших серцях (Євр. 8: 10; 10: 15, 16). Ми з радістю жертвуємо всім, навіть своїм життям, щоб протистояти гріху та омані і просувати праведність та правду. Тому ми відповідаємо з усією рішучістю: “Не дай Бог!” Ми не скористаємося нашою свободою від юдейської Угоди Закону, щоб чинити гріх. Але якщо хто думає так чинити, нехай пам’ятає, що тільки ведені Божим Духом є Божими синами (Рим. 8: 14).

Ми знаходимося не під Угодою Закону, а під Божественною милістю. виправдавшись і примирившись з Богом у Христі, ми пішли далі і прийняли “високий поклик”, “небесний поклик”, посвятили наше виправдане життя “до смерті” і були прийняті як члени Тіла Христа і, таким чином, є спадкоємцями Угоди Авраама

(Сарри) (Гал. 3: 29). Отже, ми, маючи Божий Дух, далекі від бажання використовувати нашу свободу для того, щоб дозволяти собі гріх. Ми маємо до гріха огиду, любимо праведність і насолоджуємося “Законом Христа” – Любов’ю. Слово Христа – це наш Закон, але не закон рабства, а закон Свободи. Хто вдивляється в досконалий закон свободи і перебуває в ньому (вільний), хто не є [ЗНГ081] слухачем забудькуватим, а користується своєю свободою, той справді отримає від нього благословення. Такі особи виконують царський Закон, Закон любові (Як. 1: 25).

ЗАКОН ЛЮБОВІ

Якщо ми довели, що Десять Заповідей були дані Ізраїлю і тільки Ізраїлю, і були основою Угоди, укладеної тільки з цим народом; якщо ми показали, що інші народи світу були залишені Богом без всякого Закону, крім тих слідів, які ще залишилися від первісного Закону, записаного в природі першої досконалої людини, створеної на образ Бога, і що Церкві наш Господь дав Закон Любові, то ми довели, що Десять Заповідей не повинні визнаватися Євангельською Церквою, хіба що в гармонії з Законом Любові.

У нашого Господа є критерій для всіх, хто приймає Його, як у Мойсея, посередника Угоди Закону, було десять заповідей в якості критерію. Учитель сказав: “Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного, як Я вас полюбив” (Ів. 13: 34). Мова йде про той самий Закон, який був виражений в Десяти Заповідях, але це більш витончене і більш повне викладення цього Закону, призначене для більш просунутого класу. Народ, який був поставлений під Угоду Закону і христився в Мойсея, був домом слуг, тоді як народ Закону Любові – це дім Божих синів. Тому читаємо: “Мойсей вірний був у всім домі Його [домі слуг], як слуга... Христос же [вірний] як Син, у Його домі [домі синів]. А дім його ми, коли тільки...” (Євр. 3: 6).

Вираження Божественного Закону, даного на Синаї, повною мірою підходило для Дому Слуг, якому він був даний: це був ряд настанов “будеш” і “не будеш”. Вираження Закону Любові зовсім відмінне і має на увазі набагато більшу свободу. Він просто говорить тим, хто є Божими синами і, отже, зачатий Його Духом:

“Ви можете робити або говорити все, що в злагоді з любов’ю”. Щира любов до Бога веде не тільки до послуху Його волі, але й до вивчення Його волі в Його Слові. Щира любов, що визначає нашу поведінку по відношенню до ближніх і до тварин, рідко буде приносити їм шкоду. Вона буде все більше і більше під керівництвом Господнього Слова, і так ми будемо вдосконалюватися в любові. Але перш за все це надійний закон – це “Закон Свободи”, оскільки він вимагає від нас просто виконувати, згідно з нашими власними судженнями, те, що ми добровільно посвятилися виконувати, наші власні бажання як Нових Створінь.

Оскільки цей Царський Закон любові укладений тільки з тими, чий бажання змінилися, хто більше не любить гріх, але намагається його позбутися, як і його покарання, хто тепер любить Бога і Його праведність, було б явно недоречно давати цим “Божим синам” викладення Божого Закону, або волі в тій же формі, в якій він був представлений Дому “слуг”. Синам дано Закон Свободи, слугам – Закон Рабства. Слугам було сказано, що вони можуть робити, а що ні, тому що вони були слуги, а не сини, і не були зачаті Духом Отця. Тому вони потребували точних розпоряджень, обмежень і покарань. Про це переконливо говорить апостол у своєму викладенні цієї теми в Посланні до Галатів 3.

Ви б вважали дивним, якби ми сказали: “Ми вважаємо своїм обов’язком сказати читачам цього журналу, святим, що вони не повинні робити зображення для поклоніння, що вони не повинні хулити Ім’я Бога, що вони не повинні красти у своїх ближніх, що вони не повинні вбивати своїх ближніх, обмовляти їх або лже-свідчити проти них”. Розумний і посвячений читач відчує себе ображеним, і це справедливо. Він би сказав, що редактор дуже низької думки про своїх читачів, інакше він не став би до них так звертатися.

Так само було би дивно, якби Бог або Христос дав Десять Заповідей Євангельській Церкві як основу Закону Любові. Тоді справді посвячені і зачаті духом любові були би вправі засумніватися в мудрості і любові того, що Божественний Закон виражений для них таким чином, адже це

поставило б їх настільки нижче їхньої природи, бажань і угоди, що було би майже образою.

Але Закон Любові, хоча і є Законом Свободи і “легким ярмом” для тих, хто має Господній дух, тим не менш, є найбільш вимогливим Законом, що розрізняє, уважно вивчає, піддає суду самі думки і наміри наших сердець, а також наші вчинки і слова. В одному цьому слові Любов виражена сама суть Божественного Закону. Любов до Бога передбачає повний послух, повне визнання мудрості, любові, справедливості і сили Божественного характеру, повну гармонію з Богом і служіння Йому, а також прояв цих якостей характеру в усіх наших думках, словах і вчинках.

ЗАКОН ДУХА ЖИТТЯ В ХРИСТІ ІСУСІ

Цей Закон Любові до Бога і наших ближніх, який ми з радістю виконуємо в міру наших можливостей, не з примусу, а з готовності розуму, як учасники Духа Христа, – єдиний Закон, з яким нам доводиться мати справу. Хоча він повністю ігнорує Закон Мойсея з його “будеш” і “не будеш”, насправді він досягає набагато більшого, ніж Закон Мойсея, адже, якщо серцем керує любов до Бога і людини, то хто захоче безчестити Бога або завдавати шкоду своєму ближньому?

Але що стосується Закону Мойсея, то вірно, що його висловлювання стосувалися тільки тих, хто знаходився під ним, ізраїльтян, тому що “скільки говорить Закон, він говорить до тих, хто під Законом” (Рим. 3: 19). Так і Закон Любові, він звертається тільки до тих, хто знаходиться під ним, а це тільки посвячені віруючі в Христа. Це Закон Свободи, оскільки всі, хто знаходиться під ним, роблять це за власним вибором. Вони увійшли під нього добровільно і можуть вийти, коли захочуть. У цьому він значно відрізняється від Закону, накладеного на тілесний Ізраїль як народ, в якому у них не було ніякої особистої свободи або вибору, так як вони народилися в рабстві цієї Угоди Закону. Наш Закон – це Царський Закон, тому що “Мала Черідка”, що отримала розвиток під цим Законом Свободи і Любові, є царською сім’єю, Божественною сім’єю, обраною під керівництвом свого Господа і Голови, щоб бути спадкоємцями Бога, співпадкоємцями з Ісусом

Христом, учасниками Божественної природи (Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4).

Ті, хто обирається сьогодні в якості членів тіла Христа – єдині, хто хоче чинити Божу волю, Божі сини і “брати Христові”, що мають цю подобу Христа. А в кінці Тисячолітнього віку, коли залізна палиця розтратить горді серця і змусить непохитні коліна зігнути в покорі, коли вперті будуть відтяти як невинуваті, навмисні грішники, Закон [ЗН082] Любові і свободи знову повсюдно запанує над усіма Божими створіннями. Всі, кому буде дозволено увійти в цей величний вік досконалості, наступний за тисячолітнім царюванням Христа, спочатку будуть випробувані і дадуть численні докази того, що вони хочуть чинити Божу волю і що Його праведний Закон постійно є бажанням їхніх сердець.

ЖИВІ БЕЗ ЗАКОНУ СВОГО ЧАСУ

У Посланні до Римлян (розділ 7) апостол викладає свої думки юдеям, наверненим в християнство: “Бо говорю тим, хто знає Закона”.

Потім він представляє Угоду Закону як чоловіка, а ізраїльтян, зв’язаних ним, як дружину для чоловіка. Він показує, що як для жінки було би гріхом прив’язуватися до іншого чоловіка, поки живий її чоловік, так і для Ізраїлю було б неправильно залишити Мойсея і його Угоду Закону і приєднатися до Христа, якщо він не звільнений смертю – або смертю Угоди Закону, або своєю смертю для Угоди Закону.

Поширена помилка – вважати, що Святе Письмо вчить, що Угода Закону померла або була зруйнована нашим Господом. Вона далі жива; і всі діти Якова все ще зв’язані нею, якщо тільки вони не померли для неї. Тільки ті, які розуміють, що вони не змогли здобути вічне життя через союз з Мойсеєм (Угоду Закону), готові полишити усяку надію спасти своє життя через цей союз з Мойсеєм, стати мертвими для всіх подібних очікувань і прийняти смерть Христа, викуп за Адама і весь його рід, як основу нової надії на нове життя. Отже, тільки ті ізраїльтяни, які вірою визнали себе безнадійно мертвими під Угодою Закону і піднятими разом з Христом до нового життя, забезпеченого Його жертвою, і воля яких мертва для гріха, могли приєднатися до Христа як Нового Чоловіка. Таким чином,

згідно з міркуваннями апостола, думка про змішування двох Угод, про приєднання одночасно до Мойсея і Христа, абсолютно безпідставна (Порівняйте Рим. 6: 2).

Текст “бо кінець [виконання Угоди] Закону Христос на праведність кожному [під ним], хто вірує” (Рим. 10: 4), не суперечить вищесказаному, тому що маються на увазі тільки віруючі (Порівняйте Рим. 3: 31; Гал. 2: 19). Еф. 2: 15 слід читати так: “Скасувавши Своєю плоттю ворожнечу Закону заповідей, що містяться в постановах” і т. д. Кол. 2: 13, 14 відноситься до “оживлених” юдейських віруючих, для яких було стерто рукописання. Вірш 20 відноситься до навернених язичників, які повинні були стати мертвими для “стихий світу”, перш ніж стати членами Христа, спадкоємця первісної Угоди Авраама, образом якої була Сарра, так само, як юдеї повинні були стати мертвими для стихій своєї Угоди Закону, образом якої була Агар.

УГОДА ЗАКОНУ НЕ ПОМЕРЛА

Те, що Угода Закону з Ізраїлем все ще зобов'язує цей народ, також підтверджується фактом, що після того, як їхній народ відкинув Христа, вони як народ були засліплені до кінця Євангельського віку (Рим. 11: 7, 25), і що Бог говорить, що він “не відкинув... народу Свого” від цієї Угоди, але що в рамках цієї Угоди Він ще відкриє їхні очі, щоб вони побачили Христа як єдині двері надії і двері нового життя, купленого Його власним життям (Рим. 11: 2, 27, 29; порівняйте 5 М. 30: 1-9). Тим часом, у нас є доказ того, що їхня Угода продовжує діяти, в тому, що вони, як народ, протягом століть отримували саме ті “прокляття”, які були обумовлені під їхньою Угодою (див. 5 М. 28: 15-67).

Вірші 49-53 описують облогу римлянами і т. д.; вірші 64-67 описують стан Ізраїлю відтоді (Іс. 59: 21). І як було показано раніше (див. Дослідження Святого Письма, том. 2, стор. 88-93), Господь в 3 М. 26: 18-34-45 визначив символічні “сім часів”, 2520 років, підпорядкування Ізраїлю поганам, а також їхнє визволення (1914 р. н. е.). Таким чином, те, що відбувається з ними сьогодні, було передбачене як частина їхньої Угоди.

Вірш в Рим. 7: 6 не суперечить цьому поясненню (що ізраїльтянин, який хотів би приєднатися до Христа, повинен померти для

Угоди свого народу, і що Угода Закону ще не померла), оскільки в правильному перекладі (Revised Version і Diaglott) він говорить: “А тепер ми звільнились від Закону [Угоди], умерши для того, чим були зв'язані, щоб служити нам обновленням духа [нашим розумом, нашою волею], а не [зобов'язані служити] старістю букви” Угоди Закону, яка проминула. Чого не вистачало в Старій Угоді, Угоді Закону? Чи була вона грішною або поганою? Ні. Як же вийшло так, що під цією Угодою ми так багато дізналися про гріх?

Річ у тому, що до отримання Закону ізраїльтяни, як і решта світу, були мертві в провинях і гріхах. І, знаходячись уже під вироком смерті, вони, як і інші, не були визнані Богом і не мали ніяких особливих наказів. Отже, вони не могли проявити непослух або збільшити свій гріх непослухом, поки Угода Закону не почала наказувати їм.

Але, незважаючи на цей вирок смерті, під яким перебували вони і весь світ, ізраїльтяни були “живі” до приходу Угоди Закону, тому що Бог обіцяв їхньому отцю Аврааму, що певним чином у певний час Він благословить його Насіння, а через нього всі племена землі. Таким чином, у Божій обітниці Аврааму майбутнє життя було гарантоване всім їм ще до укладення Угоди Мойсея. Але як тільки ця Угода Закону вступила в силу і зажадала від них коритися кожному її наказу, щоб гарантувати життя, вони незабаром виявили, що не можуть абсолютно контролювати свої нещасні, занепалі тіла, як би вони не хотіли цього своїм розумом. У міру розвитку гріха вони померли, їхні надії на життя зникли, тому що вони не могли дотримуватися цієї Угоди Закону. Таким чином, вони виявили, що Угода Закону, обіцяючи життя слухняним, насправді засудила їх на смерть, тому що вони не могли підкоритися її вимогам.

Таким чином, ми визнаємо, що Закон і Угода були добрими самі по собі, але не були корисними для них, тому що вони були занепалими істотами. Але Бог задумав показати їм, наскільки вони недосконалі насправді (вірш 13). Адже Закон пристосований для всіх, хто знаходиться в повній гармонії з Божим духом, для досконалих істот, а вони, ізраїльтяни, такими не були; вони

були і залишаються за природою плотськими, розбещеними, як і інші. І якщо їхні серця правильні, вони можуть визнати і визнають, що не в змозі коритися досконалому Божому Закону і що досконалості не знайти в їхній занепалій плоті, навіть якщо у своєму розумі вони схвалюють Божий Закон і з радістю коряться йому.

У такому жалюгідному стані вони перебувають (вірш 24), бажаючи коритися Закону Бога, мати Його прихильність і вічне життя, обіцяне тим, хто любить Його і кориться Йому, але не маючи можливості зробити це через [ЗНГ083] своє мертве тіло, занепале і засуджене через провину Адама. Як вони можуть звільнитися від цієї труднощі? Вони не можуть коритися Божому Закону, а Бог не може дати їм недосконалий Закон, відповідний для їхнього занепалого стану. Жалюгідний, безнадійний стан!

Але ні, брати, є надія в Христі! Але не надія на те, що вони виконають Угоду Закону або зроблять те, що наказано і в результаті будуть жити, ані надія врятувати що-небудь з руїн гріхопадіння і покарання Адама. Від усього цього потрібно відмовитися. Вони, ізраїльтяни, повинні померти під Угодою Закону, не зумівши спастися нею і

перебуваючи в такому ж стані, як перед тим, як вона була укладена, не зумівши спастися, як і погани, які ніколи не мали в ній частки. Але коли вони усвідомлюють, що вони мертві під умовами Угоди Закону, вони бачать, що Христос помер за гріх Адама, заплатив його покарання і, таким чином, викупив його і всіх втрачених через його непослух, юдея і поганина, раба і вільного, чоловіка і жінку. І це звільняє їх, юдеїв, тому що Христос був юдеєм, “народженим під Законом [Угодою]” (ВоП), щоб викупити тих, які під Законом (Гал. 4: 4, 5). Відповідно, Бог може бути справедливим і приймати всіх, хто служить Його Закону своїм розумом і волею, і чиєю єдиною перешкодою до досконалого послуху є слабкість занепалої плоті.

Подяка Богу за його невимовний дар Христа, через Якого ми стаємо спадкоємцями найголовніших Божих благословень на божественному рівні і членами посередника Нової Угоди (прообразом якої була Кетура, третя дружина Авраама), через яку багато хто отримає благословення реституцією протягом Тисячоліття.

ЗНГ079

ЗНАКИ ПРИСУТНОСТІ ЦАРЯ

*“І хто витерпить день Його прибуття,
і хто встоїть, коли Він з’явиться?
Бо Він, як огонь той у золотаря,
і як у пральників луг”
(Малахії 3: 2).*

Слова пророка, наведені в нашому тексті, відносяться до кінця нинішнього Євангельського віку. Це той самий День, про який пророкував апостол Павло, коли говорив: “То буде виявлене діло кожного, бо виявить День, тому що він огнем об’являється, і огонь діло кожного випробує, яке воно є” (1 Кор. 3: 13). Це День, про який так промовисто писав апостол Петро, кажучи, що в тому великому Дні Господа небо опиниться у вогні, стихії, розпечені, рунуть, а земля і всі діла на ній згорять (2 Петр. 3: 10). Це День, про який говорив пророк Софонія, коли казав, що у великому Дні Господа ціла земля буде поглинута вогнем Божих заздрощів

(Соф. 3: 8). Ісая, Єремія і багато вірних Божих пророків пророкували про цей День. Пророк Даниїл був навчений Господнім ангелом, що в цьому дні буде “Час Утиску, якого не було від існування люду аж до цього часу” (Дан. 12: 1). Наш Господь Ісус сам підтвердив це пророцтво і додав, що такого часу ніколи більше вже не буде (Мт. 24: 21, 22).

Святе Письмо називає цей день “Днем Господнім”, “Днем Єгови”, “Днем Божим”, “Днем Христа”, “Днем помсти”, “Днем Господнім... великим та славним” і т. п. Це день, в якому Старий Лад повинен загинути, а славний Новий Лад повинен бути проголошений. Провіщаючи цей День, пророки і апостоли говорять про клас, який встоїть у цьому Дні, коли всі інші впадуть. Св. Павло каже, що все, що може похитнутися, похитнеться; що залишиться тільки Царство, встановлене в той час, яке не може похитнутися (Євр. 12: 25-29). Нинішній лад

суспільства – номінальні церковні системи, фінансові інститути, політичні інститути – усе впаде в цьому часі утиску.

У Євангельському віці багато тих, які не були християнами, асоціювали себе з Церквою. Сучасний цивілізований світ називає себе “християнами”, на відміну від народів, які вони називають “язичниками”, хоча з погляду Святого Письма всі вони – язичники, погани. Серед усіх цих різних народів ми знаходимо багато релігій, прихильники яких стверджують, що вони посвятили себе Богу. Але критерій, яким можна перевірити ці твердження – це Боже Слово (Див. Гал. 1: 6-9). Тільки правдивій Церкві Христа Бог дасть Месіанське Царство. Деякі, хто дійсно має як свою основу Христа і Його жертвовну працю, спасуться, але тільки внаслідок того, що всі їхні справи, будову їхнього характеру “вогонь” цього Дня поглине. Клас “куколю” в номінальних церквах буде зібраний до купи і “спалений”, але не як окремі люди, а як ті, хто сповідує християнство. Тобто стане зрозумілим, що їхнє сповідання не має під собою підстави. [ЗНГ027]

СПАСЕТЬСЯ ЯК ЧЕРЕЗ ВОГОНЬ

Ті, що стоять на скелі Ісусі Христі, єдиному істинному Фундаменті, прийняли Ісуса як свою викупну жертву і повністю посвятили себе Богу через Нього. Вони всі “покликані в одній надії їхнього покликання” (Еф. 4: 4). Багато з них не зуміють зробити своє покликання і вибрання міцним і зазнають великої втрати. Вони не будували належним чином на цьому Фундаменті, Христі, будову із золота, срібла, дорогоцінного каміння Правди і щирої відданості Господу. Вони зазнають втрати в справі Царства і через багато утисків займуть більш низьке місце, перед Престолом, будуть не правителями, а почесними слугами правлячого класу. Всі зачаті святим Духом повинні, як ми показали в інших місцях, або народитися на духовному рівні, або повністю втратити життя. Ті, хто виявляться повністю вірними, народяться як божественні істоти. Ті, хто не повністю вірні і гублять велику “нагороду”, хоча і не зрікаються Господа, Який купив їх, народяться духовними істотами нижчого рангу.

Утиски, які характеризують кінець цього Віку, повністю пробудять цих безтурботних осіб. Як ми розуміємо, певні особливі утиски спіткали тих, які належали до цього класу протягом усього Віку. Але, мабуть, більша кількість з них живе зараз, у кінці Віку, і вони повинні пройти через “великий утиск”, випрати свою заплямовану одіж і вибілити її в крові Агнця (Об. 7: 9-17). Після очищення вони отримають благословенну частку, але набагато менш славну, ніж та, до якої вони були покликані.

Апостол Павло у своїх працях робить особливий акцент на фундаментальній важливості правильного доктринального вчення. Не мало значення, чи вчив Павло, чи Аполлос, чи навіть ангел з неба, все це повинно було знаходитися в гармонії з фундаментальними доктринами, даними їм Господом (Гал. 1: 6-12). Він запевнив Церкву, що те, чого він навчав їх, було від Бога. І навіть якщо ангел принесе їм інше євангеліє, це буде доказом того, що такий ангел відхилився від вірності Господу. Те, що Ісус Христос помер, щоб забезпечити викупну ціну за Адама і його рід, є фундаментальним вченням Церкви, яке було отримане від Самого Ісуса і його вірних мовних знарядь і показане в божественно даних образах Закону. Хто вірно викладав цю фундаментальну істину, той був справжньою підмогою для Божого народу. Однак навіть такий учитель міг допомагати будувати, навіть на правильному фундаменті, будівлю віри і характеру, яка не витримає випробувань великого Дня Господа.

НЕВРАЗЛИВІСТЬ ІСТИНИ

Це пророцтво з нашого тексту все ще знаходиться в процесі виконання. “Вогонь, що розтоплює” (Гиж.) навіть зараз виконує свою справу, і тисячі і десятки тисяч падають навколо нас. Запитання пророка вельми актуальне в даний час. Ми бачимо, що помилкові вчення, що з’явилися протягом багатьох століть, відколи заснули апостоли, зробили людство нездатним міркувати правильно на релігійні теми. У минулому в нас був власний досвід у цьому напрямку. Кожного разу, коли згадувалося щось з релігії, ми, здавалося, втрачали здоровий глузд. Тепер ми перестали боятися страшного покарання за використання нашого розуму. Ми повернулися

до ученя Ісуса та апостолів і знаходимо їх величними і прекрасними.

Ті, хто навчав помилок, скоро будуть осоромлені (Іс. 66: 5), натомість вогонь цього Дня лише явить Правду всім. Жодна сила, жодний язик, жодне перо не можуть успішно спростувати Правду, великий Божественний План Віків. Він сильний перед своїми ворогами і перед усіма, хто нападає на нього, і незабаром безрозсудність його ворогів стане відомою всьому світу. “Там буде плач і скрегіт зубів”.

ЗНАЧЕННЯ ПРИСУТНОСТІ ЦАРЯ

Прихід Царя, щоб оволодіти Своїм Царством, означатиме як особисте, так і національне і церковне вивчення, суд і поведження. Коли Царство буде повністю запроваджене, це означатиме придушення зла таким чином і такою мірою, як це ніколи не намагався зробити жоден земний реформатор. Не буде жодної ліцензії на вчинення зла в будь-якій формі. Єдиною наданою свободою буде свобода чинити правильно. Не дивно, що так мало людей відчуває радість від звістки про повернення законного Царя землі з метою царювати! Для багатьох це означатиме втрату їхніх нинішніх переваг над своїми ближніми, а також заборону на гріхи, яким вони зараз потурають і якими насолоджуються, і позбавлення можливості їх чинити.

Проте і цар, і Царство не тільки настають, але вже є тут, і нинішні утиски і потрясіння в церкві та державі, а також загальне пробудження людей є результатом впливу, що виходить від цього Царя і Царства. Хоча люди не знають, однак це – діяльність Божого Царства, яке навіть зараз готує крах усіх царств землі, щоб відкрити шлях для встановлення праведності у світі, щоб серця людей були принижені і підготовлені до прийняття праведного Уряду, який повинен взяти на себе контроль над землею. Мирські люди не можуть цього зрозуміти, тому що Царство приходить зовні непомітно, без виставлення напоказ і хвастощів. Тому вони не можуть сказати: “Ось, тут” або “Ось, там”.

Незважаючи на жакливу війну, яка зараз вирує і з кожним днем стає все більш запеклою і смертоносною, люди продовжують надіятися на мир, намагаючись переконати себе та інших, що утиск повинен незабаром закінчитися, і що все

буде як раніше. Вони є сліпими до справжніх умов і відмовляються вірити, що Бог вирішив дозволити цьому утиску поширитися і охопити весь світ і привести до повного руйнування Існуючого Порядку речей. Егоїзм, гордість і любов до грошей застеляють їм очі. [3HG028]

Але ми вдячні за те, що хоча суди праведного Бога над гріхом повинні приходити в даний час, кінцеві результати будуть славними, коли світ постане покараним, підкореним, очищеним жакливим хрищенням вогнем і кров'ю, коли люди побачать, що гріх, егоїзм і розбещеність виконали свою законну дію. Тоді людство буде готове волати до Господа і жадати від Нього визволення, звернеться до Нього з благанням, і Він підніме його і благословить.

Але прихід Царя означає багато утиску і загальне повалення царств цього світу, які, хоча і видають себе за царства Бога, насправді знаходяться під контролем “князя цього світу”, сатани, “князя, що панує в повітрі, духа, що працює тепер у неслухняних” (Ів. 14: 30; 16: 11; Еф. 2: 2). Це означає потрясіння суспільства небаченим чином і в небачених раніше масштабах, причому настільки сильне, що іншого потрясіння ніколи не буде потрібно (Євр. 12: 26, 27). Це означає розбивання імперій і урядів світу на шматки, як посуд гончаря. Це означає зникнення нинішніх церковних “небес” і падіння багатьох яскравих “зірок”. У даний час сонячне світло правдивого Євангелія і місячне світло Закону з його образами і тінями затемнені густими хмарами світської мудрості. “Замініться сонце на темність, а місяць на кров” (Йоїл. 3: 3, 4).

Хоча багато хто буде радий, що суспільство позбудеться багатьох егоїстичних виразок, які висмоктують життя, люди, здається, розуміють, що такий справедливий і неупереджений Суддя як Господь може відсікти деякі віддавна дорогі серцю гріхи, яких вони хочуть триматися. Вони бояться, що це зачепить їхнє власне самолюбство. Їхні побоювання цілком обґрунтовані. Він проллє світло на все приховане в темряві, виправить і придушить як особистий, так і громадський гріх і егоїзм. Він оголить небачені раніше глибини корупції. Він “право за мірило покладе, а справедливість вагою; і притулок брехні град понищить, а сховище води заллють”. “Знизить

Він тих, хто замешкує на висоті, неприступне те місто [Вавилон] понизить... аж у порох його". Він скине тих, хто "брехню зробив притулком своїм" (Іс. 28: 15, 17, 18; 26: 5, 6).

ПІДНІМІТЬ СЛАВНИЙ ПРАПОР ПРАВДИ

Написано, що День Господній прийде як злодій і як пастка на весь світ, і що тільки повністю посвячена Божа Церква перебуватиме у світлі і не буде захоплена зненацька. Багато хто з посвячених обдурився, чекаючи, що Небесний Цар прийде знову у плоті. Вони забули, що єдиною причиною Його приходу в плоті в Його першому приході було "смерть скуштувати" в якості відповідної ціни людини, і що тепер Він високо звеличений, що Він – славна духовна Істота. "Він... умертвлений тілом, але Духом оживлений" (1 Петр. 3: 18). Вони забули, що апостол Павло також сказав: "Коли ж і знали за тілом Христа, то тепер ми не знаємо вже" (2 Кор. 5: 16). Правдиві Божі діти все більше і більше приходять до розуміння того, яким чином

Учитель приходять у Своему другому приході, і не сподіваються побачити Його в плоті, своїми буквальними очима.

Ми, які знаємо, що Цар слави і Його Благословенне Царство – єдиний засіб від лих і нещастя людини, повинні вказувати стогнучому створінню на це Царство, а не на припарки власного винаходу, які не можуть принести ніякої реальної користі. Розкажіть їм про значення нинішніх умов у всьому світі і про те, що після утисків, які зараз охоплюють світ, настануть славні Часи Відновлення, провіщені всіма святими пророками від початку світу. Розкажіть їм про те, що смерть Ісуса була ціною Відкуплення за весь рід Адама, і що Його повернення має на меті не тільки визволити Його Церкву, але й зв'язати сатану і звільнити всіх його бранців, включаючи всіх, що знаходяться в гробах, даючи всім, хто захоче, можливість увійти у свободу Божих синів на умовах Нової Угоди, яка скоро буде встановлена.

ЗНГ026

ЗЕМНИЙ РАЙ – НЕ НЕБЕСА ХРИСТІЯНИНА

"Не зійшов бо на небо Давид"
(Дії Апостолів 2: 34).

Старозавітні Писання ми приймаємо як рівні за авторитетом з Новим Заповітом, тому що Ісус і апостоли саме так приймали їх і дійсно засновували на них всі свої вчення. Помилкове враження, що поширилося серед християн, що Писання Старого Завіту застаріли, що всі їхні передбачення здійснилися, цілком неправдиве. Це сильно ускладнило вивчення Біблії й проклало шлях до кричущих помилок. Слід пам'ятати, що Старий Завіт є єдиним Божественним Об'явленням, даним людині протягом 4158 років від створення світу до [ЗНГ006] часу, коли Ісус при хрищенні був проголошений "Агнцем Божим, що на себе гріх світу бере".

У всьому Старому Завіті, від Буття до Малахії, немає жодної пропозиції зміни природи з людської на духовну, ніякого неба, крім того, яке Бог спочатку надав людині – Едемського саду. Надії, прищені Ізраїлю божественними

обітницями, звертали їхній погляд на той час, коли Боже благословення згладить прокляття гріха і смерті й підніме людство з нинішньої деградації назад до первісної досконалості. Насіння жінки, як було обіцяно, остаточно "розтратить голову змія", знищить зло у світі й встановить царювання праведності замість царювання гріха і смерті. Ці великі благословення принесе Ізраїлю Месія, Еммануїл, і через Ізраїль вони поширяться божественною силою серед усіх народів. Рай, втрачений внаслідок непослуху, буде відновлений Месією.

Замість надій на зміну природи з людської на духовну, вчення Старого Завіту вело ізраїльтян до думки, що Бог нічого не змінить у своїй первісній меті. Він створив землю не для того, щоб вона була знищена вогнем, і не для того, щоб вона вічно перебувала в мороці гріха і смерті (Екл. 1: 4). Він сформував її для того, щоб вона була населена людським родом за Його образом і подобою, зразком якого був Адам у своїй первозданній чистоті.

ДУША ДАВИДА В ПЕКЛІ

Як Старий Завіт нічого не говорить про небесний стан, так само він нічого не говорить про пекло вогню або мук. Такі диявольські теорії були придумані язичниками, у яких багато християн з того часу перейняли тою чи іншою мірою помилкові вчення. Закон і Пророки згадують пекло шістдесят шість разів, але пекло, про яке вони вчать, – це могила, гріб, стан смерті. Від першого до останнього всі люди, як добрі, так і погані, потрапляють у пекло, шеол, могилу. Авраам, Ісак, Яків і всі пророки померли без найменшого натяку на страждання чистилища для кого б то не було або на пекло вічних мук.

Ті, хто писали Новий Завіт, також були юдеями, і тут можна відзначити, що вони ніде не описували пекло і чистилище, які ми, протестанти й католики, придумали в Середньовіччі. Новий Завіт, написаний грецькою мовою, повністю узгоджується зі Старим Завітом, написаним на івриті, і шеол останнього – це гадес першого. На жаль, наші перекладачі англійської Біблії жакливо все переплутали, давши нам пекло, яму і могилу як синонімічні тлумачення шеолу і гадеса. “Православ’я” зробило пекло вогненным, тому наші очі розуміння затьмарилися через махінації нашого великого противника, “князя темряви”.

Але все це демонічне спотворення Божественного характеру і плану незабаром розсіється. Ранок вже поруч; Князь світла, Спаситель, Месія і Його славна Церква скоро засяють як сонце в Царстві Отця, а сатана буде зв’язаний на тисячу років, щоб більше не зводити людей. “Тоді то розплющатся очі сліпим і відчиняться вуха глухим”, “пізнанням Господньої слави наповнена буде земля”, і перед Ісусом “схилиться кожне коліно... і визнає Бога кожен язик”.

ЗАСНУВ ЗІ СВОЇМИ БАТЬКАМИ

У всьому Святому Письмі звичайний сон використовується як образ смерті, так само як нинішній час правління гріха представлено як нічна пора, а прийдешиє правління Месії пророко описано як ранок Нового Дня, Нової Епохи. “Буває увечорі плач”, – писав Давид. Ніч триває вже шість тисяч років. Новий День – це сьома тисяча, Субота великого тижня. Це буде час пробудження, як шість тисяч років царювання гріха і смутку були часом, в якому наш рід

занурювався в смерть, у глибокий сон, з якого ніхто не вийде, хіба що за покликом Месії.

Смертна кара, що впала на наш рід, викреслила б нас з буття як диких тварин, якби не Божа милість, яка зі самого початку подбала про Відкупителя і Його Церкву і Співспадкоємицю, а також про Месіанське Царство, про воскресіння, про пробудження всього людства через це Царство. Саме з огляду на цю надію на воскресіння мертвих віруючі говорили про своїх померлих друзів як про тих, що заснули.

Цей вислів часто використовується в Новому Завіті. Св. Степан заснув у смерті; св. Павло, маючи в думках велику працю Христа для світу і кінцеве пробудження всіх, сказав, що віруючим не потрібно сумувати, як іншим, з приводу смерті своїх близьких і друзів, але усвідомлювати, що всі “сплять в Ісусі”, і що врешті-решт Бог через Нього здійснить загальне пробудження мертвих, яких ще належить привести до пізнання Правди.

Процитуємо Писання: “Умер Авраам... і він прилучився до своєї рідні”. Рідня Авраама була язичниками. Звернемо увагу на те, що в Писанні сказано, що добрі й погані, царі, князі та інші заснули. Так було і з Давидом. Усі вони заснули в біблійному пеклі, у могилі. Усі вони несвідомі, як сказано в Писанні: “Померлі нічого не знають”; “Чи сини його славні, того він не знає, чи в прикрому стані, того він не відає”; “Бо немає в шеолі [гробі], куди ти підеш [куди йдуть усі], ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрості” (Йов 14: 21; Екл. 9: 10).

НЕ ЗАЛИШИШ ДУШІ МОЄЇ В ШЕОЛІ

Пророк Давид заявив про свою віру у воскресіння мертвих, коли написав: “Бо не покинеш душі моєї в шеолі [гробі] і не даси Твоєму побожному уздріти зітління” (Пс. 16: 10, Хом.). Св. Петро (Дії. 2: 25-31) звертає нашу увагу на те, що пророк Давид дійсно побачив тління, і, отже, це твердження не стосувалося його самого, а Ісуса, тобто душа Ісуса не залишилася в шеолі (грец. *hades*) і, крім того, плоті Ісуса не було дозволено побачити тління.

Св. Петро вказав на виконання цього пророцтва про воскресіння Ісуса з мертвих на третій день, коли використав наш текст: “Не зійшов бо на небо Давид... і знаходиться гріб його в нас аж до цього дня”. Аргумент св. Петра в тому, що Давид перебував у своєму гробі, [3HG007]

був як і раніше мертвий, але його слова були пророчим посиленням на воскресіння Ісуса.

Багато християн щонеділі повторюють так званий Апостольський Символ Віри, в якому йдеться про розп'яття і смерть Ісуса, про його зішестя в пекло, в гаес, і про те, що “Бог воскресив Його з мертвих” на третій день. Всі розважливі християни розуміють, що пекло, в яке потрапив Ісус, – це не чистилище, ані місце вічних мук, а гріб, шеол, могила, стан смерті. Цю думку апостола підтверджують слова: “Та Бог воскресив Його, пута смерті усунувши, вона бо тримати Його не могла”.

ДАВИД НЕ ПІДЕ НА НЕБО

Цар Давид не піде на небо і не багатиме піти на небо з тієї ж причини, з якої риба не бажає влаштуватися на гілці дерева, а птах – зробити свій будинок під водою. Як ці тварини мають відмінну природу і пристосовані до умов, наданих Богом, так і природа людини, навіть приведена до людської досконалості, буде радше з радістю сприймати й цінувати земні благословення, які Бог передбачив для неї, ніж насолоджуватися небесними благословеннями, які Бог приготував для вибраної “Малої Черідки” – “Церкви Первородних” (Євр. 12: 23).

Причина цього зрозуміла, якщо згадати слова апостола. Він каже: “Людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа... і вона зрозуміти [оцінити] їх не може, бо вони розуміються тільки духовно” (1 Кор. 2: 14). Тільки зачаті святим Духом здатні розуміти глибокі, духовні речі Божественної обітниці й радіти ними, як пояснює апостол (1 Кор. 2: 9, 10).

І навіть, будиши духовно зачаті і зверненою почуттями до речей згори, Господня посвячена “Мала Черідка” відчуває труднощі в збереженні своїх почуттів до Небесного і відстороненні від земного, тому що останнє постійно нагадує про себе через земні органи чуття. Тому вони мають нагадування “дивитися не на видиме, а на невидиме”, бо “чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його” – любить більше, ніж доми або землі, батьків або дітей, або самих себе.

Отже, ми можемо виразно бачити, що без цього зачаття святим Духом, яке, звичайно ж, належить Божим рабам і рабиням під час цього Євангельського віку, ніхто не здатний оцінити

невидиме. Тому світ людства в цілому, який повернеться до досконалості й простежить весь свій шлях, буде готовий, цінуючи людську досконалість, не жертвувати своєю земною природою заради отримання небесної, а насолоджуватися земною в досконалих умовах, у відновленому Раю (Іс. 35; Єз. 37).

ДАВИД БУВ ПРОРОКОМ

У попередньому випадку ми бачили, що Писання вчить, що першими, хто буде благословлений Царством Месії, будуть Стародавні Гідні – Енох, Авраам, Мойсей, Давид і пророки, – і що вони стануть князями на землі. Один з цих князів, пророк Давид, буде займати дуже славне становище. Його довга кар’єра, його “злети та падіння” показують нам світлі й темні сторони характеру пророка, можливо більш ретельно, ніж будь-якого іншого біблійного персонажа. Вони показують нам благородний характер Давида, попри його людські слабкості й немочі плоті, посилені його царською посадою і невірним уявленням про царські привілеї, що переважали в ті дні.

Прекрасні риси характеру Давида, завдяки яким він був названий не “Новим Створінням”, не “Сином Божим”, не “спадкоємцем Божим і співспадкоємцем з Месією”, а “чоловіком за серцем” Божим, полягали в його вірній слухняності й каятті в усьому, що хоч якоюсь мірою було неприємним Богу і переривало спілкування з Ним.

Тому Божі духовно зачаті діти не можуть брати за зразок пророка Давида або когось з древніх. Тільки духовно зачаті можуть служити прикладом для Церкви. Вони повинні йти слідами Ісуса і навіть можуть брати приклад з апостолів та інших вірних братів. Апостол, однак, радить, щоб Церква з користю озиралася на гідних людей минулого, відзначаючи ступінь їхньої віри в Бога і послух цій вірі. Св. Павло, однак, прямо нагадує нам, що Бог передбачив для нас, Церкви, щось краще: що Стародавні Гідні без нас (членів Месії) не можуть стати досконалими (Євр. 11: 38-40).

СПІВСПАДКОЄМСТВО З ХРИСТОМ – ЩОСЬ КРАЩЕ, УГОТОВАНЕ ХРИСТІЯНАМ

“Щось краще”, призначене “для нас”, покликаних Богом у цьому Євангельському віці, – це співспадкоємство з Христом, Єдинородним

сином Єгови й спадкоємцем усього, участь з Ним у всій Його майбутній праці благословення Божого розумного створіння. Тому, як стверджує апостол, нагорода Стародавніх гідних відкладається до часу, поки переможна Євангельська Церква не зійде на престол з Христом на світанні Нової Епохи, яка вже поруч.

Як тільки духовна фаза Царства буде встановлена в силі, почнеться встановлення людської фази. Тому, смиренно визнаючи Божественну мету і порядок у звеличенні Євангельської Церкви, ми повторюємо слова апостола, що “вони [ці благородні, віддані, праведні, вірні Стародавні Гідні] не без нас досконалість одержать”.

Але чи будемо ми зараховані до згаданих тут “нас” залежить від того, наскільки успішно ми будемо бігти в призначеному нам змаганні. Звичайно, від нас можна очікувати не меншої вірності й шляхетності характеру, ніж від тих, хто біг за земною нагородою. І оскільки всі благословення Божого плану – піднесення Стародавніх Гідних, звільнення всього світу від рабства гріха і смерті, і остаточний суд ангелів – очікують об’явлення духовних синів Бога, Євангельської Церкви, апостол (розд. 12), використовуючи сильну метафору, вказує нам на цих Стародавніх Гідних як на стимул для віри й запалу, кажучи: “Тому і ми, маючи навколо

себе таку велику хмару свідків [грец. *marturon*, які так благородно свідчили про Бога і праведність], скиньмо [наслідуючи їх] з себе всякий тягар та гріх, який легко облутує нас, і біжімо з витривалістю у [вищому, небесному] змаганні [ЗНГ008], яке призначене нам, дивлячись на Ісуса, Засновника і Завершителя віри, Який замість [задля] радості, яка Йому належала, витерпів хрест, нехтуючи осоромленням, і сів по правиці престолу Божого” (Дерк.).

Ісус, наш Відкупитель, також є нашим Предтечею і Зразком у цьому змаганні. Він успішно біг і, як наслідок, вже зараз знаходиться праворуч Божого Престолу, куди ми можемо приходити до Нього.

Шлях Ісуса до вінця був шляхом ганебного хреста, і Він сказав: “Якщо хто хоче йти за Мною, нехай зречеться самого себе, і нехай щоденно бере хрест свій і йде вслід за Мною” (Дерк.); “раб не більший за пана свого” і т. д. Гоніння, ганьба, горе і втрати – ось наша частка в цьому світі, тоді як звеличення і слава придуть свого часу, якщо ми не ослабнемо. Тому нам сказано зважати на Його приклад і вчення, щоб не знемогтися і не ослабнути розумом у випробуваннях віри, терпеливості й стійкості в цьому “злому дні”.

ЗНГ005

УСІ СПРАВЖНІ ХРИСТІЯНИ ЗАНУРЕНІ

З цієї точки зору можна помітити, що серед пресвітеріан, методистів, лютеран, єпископалів, конгрегаціоналістів, римських католиків і т. д., а також серед учнів і баптистів можуть бути члени правдивої Церкви, охрищені в Ісуса Христа через хрищення в Його Церкву. З іншого боку, безсумнівно, переважна більшість у всіх конфесіях (включаючи учнів і баптистів, охрищених через занурення у воду) не має ніякої участі в “Тілі Христовому”, правдивій Еклезії, тому що вони не увійшли через справжні двері у справжню Церкву через справжнє хрищення в “смерть Його”. Це твердження незаперечне.

Отже, зробивши, як і апостоли, акцент на правдивому хрищенні, ми переходимо до його символу, водного хрищення, і запитуємо,

по-перше, чи цей символ є належним, необхідним для тих, хто має справжнє хрищення? По-друге, якщо так, то який символ правильний? Свідчення Господа і апостолів ясно вказує на доречність символічного, водного хрищення, тому що не тільки вони самі христилися водою, але й навчали про водне хрищення для інших, не тільки юдеїв, але й навернених поган. Ми вже показали, що хрищення нашого Господа Ісуса було окремим і відмінним від Іванового хрищення юдеїв загалом; що це не було хрищення на покаяння для прощення гріхів; що Іван не розумів цього, і наш Господь, встановлюючи символ Своєї смерті, не намагався пояснити речі, які Іван та інші люди того часу не могли зрозуміти, тому що святий Дух не був даний,

бо Ісус ще не завершив Своєї жертви за наші гріхи і не був прославлений, щоб представити жертву за нас.

Ми відзначаємо доручення, дане нашим Господом апостолам і нам через них, як записано в Матвія 28: 19-20: “Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи: хрестячи їх в ім’я [повноваженням] Отця і Сина і Святого Духа” (Хом.). Це доручення відносилось до всього Євангельського віку, і на його основі трудяться всі служителі Правди сьогодні. Господь не мав на увазі хрещення Духом в П’ятидесятницю, тому що не у владі апостола було хрестити кого-небудь. Сам Господь, і тільки Він один, мав цю владу і зберігав її. Однак апостолам і всім вірним учителям Господнього Слова було дозволено навчати людей щодо Божої благодаті в Христі, щодо їхнього виправдання і освячення, тобто посвячення, хрещення в смерть з Христом, якщо вони хочуть бути учасниками Його нової природи і прийдешньої слави. Хрещення містило в собі також символічне, тобто водне хрещення, яке є зовнішнім знаком, за допомогою якого внутрішнє посвячення віруючого, посвячення в серці стає відомим його ближнім, подібно до того, як наш Господь Сам спочатку вчинив посвячення Отцю у Своему серці, а потім символічно показав його у воді.

ВЧЕННЯ АПОСТОЛІВ

Те, що натхненні апостоли саме так розуміли своє і наше доручення, видно з їхніх учень. Спочатку вони навчали людей про Божу благодать у справі відкуплення, закликаючи їх вірити для виправдання життя. Потім вони закликали їх до повного посвячення серця, кажучи: “Тож благаю вас, браття [вже не грішники і не чужинці, але виправдані через віру в Христа і, отже, названі членами “дому віри”, “братами”], через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу [виправдану], приємну Богові, як розумну службу вашу”. Це було запрошення посвятити, пожертвувати, “хреститися у смерть Його”. Багато, почувши це слово з радістю, у належному стані серця, з вдячністю, хрестилися – не тільки справді хрестилися у свій обіт посвячення, а й символічно хрестилися у воді, даючи зовнішнє свідчення цього.

Зверніть увагу на наступні свідчення про те, що хрещення було звичаєм усіх апостолів не

тільки щодо юдеїв, але й щодо поган. Читаємо про мешканців Самарії: “Та коли йняли віри Пилипові... чоловіки й жінки охрестилися [не діти]” (Дії. 8: 12). Ефіопський євнух, навернений проповіддю Пилипа, також охрестився у воді (Дії. 8: 35-38).

Після того, як Петро проповідував Корнелію і його домашнім, “злинув Святий Дух на всіх, хто слухав [оцінював] слова [отже, не на немовлят]... І звелів хреститися їм” (Дії. 10: 44-48). Знову читаємо: “Багато з коринтян, почувши, увірували й охрестилися” (Дії. 18: 8). Далі читаємо: “Прислухалася й жінка одна, що звалася Лідія, купчиха кармазином з міста Тіятір, що Бога вона шанувала. Господь же їй серце відкрив, щоб уважати на те, що Павло говорив... охрестилась вона й її дім” (Дії. 16: 14-15). В’язничний сторож у Филипах, увірувавши, був охрищений Павлом і Силою у в’язниці (Дії. 16: 33). Ще читаємо: “Охрестив же був я й дім Степанів” (1 Кор. 1: 16).

Правда, в останньому випадку апостол згадує, що він хрестив небагатьох, а це, очевидно, через колочку в його тілі, поганий зір. Деякі з тих, кого він хрестив, ймовірно, отримали це служіння від нього, тому що нікого іншого, придатного для цього, поряд не виявилось. Він дякував Богові, що хрестив так мало. Але це не означає, що він змінив свою думку щодо хрещення, виходячи з того, що в Церкві виникли розбіжності, сектантський, фракційний дух, що змушував одних казати “я ж Павлів”, інших “а я Аполлосів”, ще інших – “а я Кифин” і т. д. Апостол був радий, що міг сказати, що хрестив дуже небагатьох, щоб ніхто з них не міг стверджувати, що він набував учнів для себе, хрестив їх у своє ім’я, замість того щоб набувати учнів для Христа і хрестити їх в ім’я Христа.

ХРИЩЕННЯ Є БОЖЕСТВЕННО ВСТАНОВЛЕНИМ

У світлі цих виразних заяв Святого Письма про настанови і практики Господа і апостолів, сміливим був би той, хто заявляв би, що Святе Письмо не навчає про символічне, водне хрещення, або що воно стосувалося юдеїв чи вважалося тільки вступним кроком. Безсумнівно, усі християни з повною підставою шанують водне хрещення як Божественно встановлене. Якщо хтось схильний продовжувати оспорювати це

питання, ми з ним не сперечаємося, але віримо, що якщо він чесний і зробив у своєму серці справжнє хрищення своєї волі у волю Господа, якщо він став мертвим для себе і світу і живим для Бога через Ісуса Христа, нашого Господа, то свого часу Бог відкриє йому і це (Фил. 3: 5).

Тим часом ми будемо радіти з такими особами, що вони знайшли справжнє хрищення і стали його учасниками, і ми вітаємо їх з істиною, що набагато краще бачити і приймати з радістю справжнє хрищення, будучи сліпим до символу, ніж бачити символ і бути сліпим до дійсності. Зважаючи на це, як би сильно ми не підтримували символічне хрищення, ми не можемо засновувати християнське спілкування на ньому, а тільки на дійсному хрищенні в смерть з Христом. Отже, всіх, хто сповідує Господа своїм Відкупителем і повністю присвячує йому серце і життя, ми приймаємо як братів у Христі Ісусі, як членів Еклезії, чий імена написані на небесах, як Нові Створіння в Христі, будь то юдеї чи язичники за народженням, раби чи вільні, чоловіки чи жінки, охрищені водою чи неохрищені.

ЗНАННЯ ОЗНАЧАЄ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

З іншого боку, не слід забувати, що кожен пункт знання приносить не тільки збільшення привілеїв і радості, а й відповідальності. Тому кожен, хто починає бачити красу і авторитет водного символу, у той же час отримує ще одне випробування: чи його воля мертва, коли йдеться про дійсне хрищення в смерть з Господом. Непокора символу за таких обставин, як легко зрозуміти, означала б відмову від жертви і, таким чином, нездатність зробити своє покликання і вибрання міцним.

Ми не будемо намагатися обговорювати численні “за” і “проти” щодо окроплення, обливання і занурення, щоб з’ясувати, яким був початковий апостольський спосіб проведення символічного хрищення. Однак ми припускаємо, що жодне немовля не може перебувати в такому стані розуму і серця, який дозволив би йому вчинити посвячення, хрищення своєї волі у волю Христа, щоб стати мертвим з Ним для себе і світу. Ми будемо наполягати на тому, що символічне хрищення не може бути вчинене до дійсного хрищення, тому що символічне

хрищення має бути лише зовнішнім виразом, виявленням того, що потай відбулося між нашим серцем, нашою волею і Господом.

Якщо так, то з цього випливає, що переважна більшість християн ніколи не мала символічного, водного хрищення, оскільки вони могли прийняти його тільки після розумного складення обіту посвячення. Занурення дорослих до посвячення було б дієвим не більш, ніж звичайне купання, було б символічним хрищенням не більш, ніж окроплення непосвяченого немовляти. Тому всім слід серйозно поцікавитися, яким є справжнє водне хрищення, правдивий символ, встановлений нашим Господом, і негайно коритися йому. І кожне посвячене серце, “дійсно мертво” для власної волі і мирських думок, буде наготові, щоб знати і виконувати волю Господа в цій і кожній [ЗНГ056] іншій справі. Така пильність мається на увазі у виразі “живі для Бога в Христі Ісусі, Господі нашім” (Рим. 6: 11).

Уявімо, що плутанина в питанні про спосіб хрищення була б настільки повною, а свідчення про цей порядок у ранній Церкві настільки збивав би з пантелику, що в нас не було би нічого, чим ми могли би керуватися, щоб визначити, яким був апостольський спосіб водного хрищення – окропленням, обливанням чи зануренням. Але тепер ми в змозі виразно бачити, чим є справжнє хрищення, і можемо чітко визначити, якими є символи, тобто картини, цього хрищення. Скрупульозне вивчення кожної форми приводить до висновку, що вона повинна зображувати смерть і поховання з Христом. Ми не бачимо жодного символу смерті для світу і для себе, а також з Христом у великій або малій кількості крапель води на лобі або у відерці, наповненому водою, яка потім вилита на людину. Якщо в будь-якому з них є якась символічна подоба смерті, то ми не в змозі цього помітити.

Але коли ми переходимо до розгляду занурення, ми одразу бачимо дивовижну, вражаючу, чудову, відповідну ілюстрацію всього того, що має місце в дійсному хрищенні до смерті. Грецьке слово *baptizo* не тільки означає занурення, покриття, поховання, заливання, але і весь порядок, пов’язаний із зануренням (з відхиленням назад) у воду в ім’я Христа. Воно є яскравою картиною поховання, яка є відповідною у всіх відношеннях. Той, хто проводить хрищення,

символічно представляє нашого Господа. Як кандидат йде до нього, так і ми у своєму серці йдемо до Господа, щоб хреститися. Визнаючи, що ми не можемо самі стати мертвими для себе і світу, ми віддаємо себе в руки Господа, просимо Його прийняти волю замість учинків і благаємо, щоб Він, після того як ми відмовилися від своєї волі, поховав нас у Своїй смерті і дав такі випробування, таку дисципліну, допомогу і покарання, які найкращим чином дозволили б нам виконати нашу угоду посвячення.

СИМВОЛІЧНЕ ЗОБРАЖЕННЯ ХРИЩЕННЯ

Коли кандидат підкорив свою волю, той, хто проводить хрещення, обережно опускає його в воду, і поки він лежить на спині, безпорадний у воді, він є повною ілюстрацією нашого безсилля допомогти собі в смерті. І коли той, хто проводить хрещення, знову піднімає його на ноги, ми бачимо в картині саме те, що обіцяв нам наш Господь: підняти нас з мертвих свого часу Своєю власною силою. Ми не намагаємося чинити тиск на совість інших людей, які розходяться з нами в думці, але нам здається очевидним, виходячи з відповідності цього символу, що його автором був Господь. Хто ще міг створити таку повну картину, такий символ усього?

Хто вже вчинив справжнє хрещення, хто віддав себе в руки Христа, щоб стати мертвим з Ним, бути похованим за подобою Його смерті, і потім бачить красу цієї символічної картини, той, віримо, відчує сильне бажання виконати її у своєму власному випадку. Слова Його серця, безсумнівно, повинні звучати так: “Твою волю чинити, мій Боже, я хочу”.

Які переваги принесе послух цьому символу? Ми відповідаємо, що перевага не є від виконання якоїсь однієї частини нашого обіту посвячення, а буде тільки тоді, коли ми будемо прагнути виконати всі вимоги, від початку і до кінця, що включає в себе повне підпорядкування нашої волі Господній волі і повне прагнення йти Його слідами. І хоча всі переваги будуть в кінці шляху, у першому воскресінні і Його славі, честі та безсмерті, є міра переваги, якою можна насолоджуватися вже зараз. Задоволеність розуму, мир у серці, факт, що ми намагалися, подібно до нашого Господа, “виповнити всю правду”, – все

це сприяє Божому миру, який тече, мов річка, – постійно, неухильно і могутньо – в житті тих, хто Його, сприяє Божому миру, що перевершує всяке розуміння в нашому серці.

СВІДОЦТВА З УСІХ БОКІВ

Згідно зі свідченням апостола є “один Господь, одна віра, одне хрещення, один Бог і Отець усіх” (Еф. 4: 4-6). Отже, якщо є тільки одне правильне хрещення, то може бути тільки один правильний символ його; і християни в цілому згодні з тим, що занурення у воду найбільш точно відповідає значенню біблійної мови. В якості ілюстрації цієї згоди зверніть увагу на наступні коментарі осіб, які, ймовірно, хоча дійсно хрестили в смерть Христа, проте заплуталися настільки, що не знали, як визначити його водний символ, і прийшли до висновку, що він неістотний.

Джон Кальвін, пресвітеріанин, сказав: «Саме слово “хрестити” означає занурювати. Безсумнівно, занурення було практикою первісної церкви» (Institutes (Основи Права), книга 4, глава 15, пар. 19).

Д-р Макнайт, пресвітеріанин: «У хрещенні той, хто хреститься, є похований під водою. Христос підкорився, щоб хреститися, тобто бути похованим під водою».

Д-р Філіп Шафф, пресвітеріанин: «Занурення, а не окроплення, безсумнівно, було первісною, звичною формою. Про це свідчить саме значення грецьких слів “baptizo”, “baptisma”, “baptismos”» (History of Apostolic Church (Історія Апостольської Церкви), стор. 568).

У пізнішій публікації (1885 р.) він пише про ці “порівняння”, що “всі вони говорять на користь занурення, а не окроплення, що повністю визнають відомі екзегети, католицькі і протестантські, англійські і німецькі” (Teachings of the Twelve Apostles (Вчення Дванадцяти Апостолів), стор. 55-56).

Мартін Лютер, лютеранин: «Baptisma – це грецьке слово, яке можна перекласти як “занурення”. Я б хотів, щоб ті, хто має хреститися, були повністю занурені у воду» (Luther's Works (Твори Лютера), том. 1, стор. 336).

Джон Веслі, методист: «“Поховані з Ним у хрещенні” – натяк на давній метод занурення».

Уолл, єпископал: «Занурення у воду, ймовірно, було способом, яким хрестився наш блаженний Спаситель, і, безсумнівно, було найбільш звичним

і поширеним способом, яким христилися давні християни» (History Infant Baptism (Історія Хрищення Немовлят), том. 571, Оксфорд, 1862 р.).

Стенлі, єпископал: «Протягом перших тринадцяти століть майже повсюдною практикою хрищення було те, про що ми читаємо в Новому Завіті і що міститься в самому значенні слова “христити”: осіб, яких христили, занурювали, опускали у воду» (Christian Institutions (Християнські правила), стор. 17).

Бреннер, римський католик: «Тисячу триста років хрищення зазвичай і регулярно було зануренням людини під воду» (Historical Exhibition of the Administration of Baptism (Історичний нарис проведення хрищення), стор. 306). [ЗНГ057]

«Вся людина була занурена у воду» (Kitto's Encyclopedia (Енциклопедія Кітто)).

«Хрищення, тобто купання, занурення» (Encyclopedia Americana (Енциклопедія Americana)).

«Хрищення спочатку проводилося шляхом занурення» (Brande's Encyclopedia (Енциклопедія Бранде)).

«Хрищення означає занурення» (Smith's Bible Dictionary (Біблійний словник Сміта)).

«Христити, опускали у воду або під воду» (Liddell and Scott's Greek Lexicon (Лексикон грецької мови Лідделла і Скотта)).

«Христити, занурювати» (Robinson's Greek Lexicon (Лексикон грецької мови Робінсона)).

«Христити, занурювати, опускали» (Greenfield's Lexicon (Лексикон Грінфілда)).

ЗНГ055

КНЯЗЬ ЛЮЦИФЕР ДАВНИНИ ТЕПЕР КНЯЗЬ ДЕМОНІВ

*“А Бог миру потопче незабаром
сатану під ваші ноги”
(Римлян 16: 20).*

Безсумнівно, багато людей були сильно здивовані, коли їм сказали, що сатана не знаходиться в якомусь віддаленому місці, де він розпалює вогонь і мучить людей або інші жертви, але що він присутній серед людей, невидимий ангел зла, якого в його діяльності як противника Бога підтримують легіони інших упалих ангелів, серед яких він є паном, “князем демонів” з причини вищості своєї природи або через належність до більш високого рангу, тобто рівня, ніж звичайні ангели. Багато хто з подивом дізнається, що сатана, згідно з Писанням, зовсім не потворний, а красивий, і що він наглядає працю як безпосередньо, так і через упалих ангелів, своїх слуг, щоб збивати зі шляху і вводити в оману людство, видаючи світло за темряву, а темряву за світло, оману за істину і т. д.

Ще недавно розумні люди висміювали все, що знаходиться в Писанні про невидимих духовних істот, добрих і поганих, посланників Бога і посланників сатани. Однак зараз це вже неможливо робити. Під зростаючим світлом Нової Епохи людина сьогодні може робити речі,

які ще зовсім недавно вважалися неможливими. Хіба ми не можемо розмовляти з друзями за сотні миль по телефону і впізнавати голоси один одного? Однак немає ні труби, ні якогось порожнистого з'єднання для передачі звуків, і, здавалося б, ніщо не може нести їх по дротах. Ми говоримо в отвір у стіні, і наші друзі, що знаходяться за сотні миль від нас, все виразночують. Ще більш дивовижною є бездротова телеграфія і бездротова телефонія. Якщо людина може робити такі речі, то що може Всемогутній?! Хто може заперечувати невидиму присутність духовних істот і одночасно визнавати можливість бездротової телеграфії? Ми в безпеці, дорогі друзі, коли у своїх судженнях керуємося безпосередньо Божим Словом і міркуємо в його межах, а не виходимо за ці межі.

БІБЛІЯ В ДОСКОНАЛІЙ ЗГОДІ

Біблія, і тільки вона, пояснює деякі явища, і всі пояснення Біблії, хоча й написані з різницею в кілька століть, знаходяться в досконалій згоді. Так, в Книзі Буття Біблія розповідає нам про відхилення сатани, а книга Об'явлення, написана більше трьох тисяч років по тому, оповідає про його зв'язування на тисячу років, про царювання Месії і про остаточне знищення сатани. Ісаїя та Єзекиїль розповідають про те, що

свого часу він був у повній згоді з Богом, був “херувимом хоронителем”, славним, величним, прекрасним, і що його ім’я було Люцифер, що означає Досвітня Зоря.

Все ангельське, небесне воїнство називається зорями, яскравими, але Люцифер, будучи більш високого рангу, був названий Досвітньою Зорею, Найяскравішою Зорею. Саме в той час, перебуваючи в Божественній милості, сатана дозволив оселитися у своєму розумі віроломній думці про те, як непрямо, маючи набагато більшу відповідальність, він міг би творити чудеса і робити деякі речі краще, ніж Всемогутній. Він прагнув можливості продемонструвати, на що він здатний. Але Писання стверджує, що, по-перше, він сказав це тільки у своєму серці, а не вимовив відкрито. Він “сказав був у серці своєму: «Зійду я на небо, повище зір Божих поставлю престола свого [буду вище Його ангелів]... уподібнюсь Всевишньому»” – буду правителем.

ВІДПОВІДНИЙ МОМЕНТ

На небесах ніколи не було гріха. Сатана першим з усіх небесних мешканців став плекати, виношувати бунтівні думки і доводити їх до кінця. Він відсував цю думку доти, доки не випала нагода, і Сам Бог дав таку нагоду, повністю усвідомлюючи наслідки і бажаючи, щоб це випробування всього небесного воїнства, а також людського роду відбулося, тому що Бог не шукає поклоніння з примусу, “і ті, що Йому вклоняються, повинні в дусі та в правді вклонятись” – добровільно і з радістю.

Коли сатана побачив наших перших батьків, які були за образом і подобою Божою, але не духовних, а тілесних, земних, він побачив можливість отримати жадану владу для імперії, окремої від імперії Єгови. У першій парі противник побачив щось нове – істоту, що володіє богоподібними якостями і здатна відтворювати свій власний рід. Сатана усвідомив, що завоювання цієї пари і підпорядкування її собі означатиме захоплення всього світу, повного людей, що поневолення батьків означатиме остаточно поневолення всього роду.

МЕТОДИ САТАНИ ВИЯВИЛИСЯ УСПІШНИМИ

Ми не можемо заперечувати, що плани сатани були логічними і що він здійснив їх з великим

успіхом, тому Писання називає його “князем світу цього” (Ів. 14: 30), [ЗН003] а також “богом цього віку” (2 Кор. 4: 4). Тим не менше, його перемога була не настільки велика, як він, зрозуміло, очікував. Безсумнівно, він сподівався, що полонив безсмертний рід. Цілком можливо, що він сам повірив у брехню, яку сказав матері Єві, коли суперечив Божому Слову, що гріх, що непослух у споживанні забороненого плоду принесе покарання у вигляді смерті: “Смертю помреш” (Гиж.).

Сатана звинуватив Бога в тому, що Він спотворив факти з метою утримати Свої творіння в розумовому рабстві у Себе; що Він не хотів, щоб вони були мудрими, тому заборонив їсти саме цей вид плодів і оголосив покарання у вигляді смерті за порушення Його Закону. “Я, Сатана, запевняю тебе, що тобі не потрібно боятися плоду. Запевняю тебе, що це принесе тобі користь, і ти не помреш від того, що будеш їсти його”.

На жаль! Мати Єва повірила противнику і не повірила своєму Богу, а потім вплутала в це свого чоловіка, все ще думаючи, без сумніву, що вона не помре, що змії сказав їй правду, а Бог – неправду. Св. Павло говорить, що батько Адам знав краще і з’їв плід, розуміючи, що це призведе до його смерті, але бажав проявити непослух, щоб зберегти спілкування зі своєю дружиною, життя якої, як він розумів, було вже втрачене.

Коли божественний вирок почав виконуватися, коли наші перші батьки були вигнані з Едему, щоб боротися з терням і колочками, поки вони не повернуться до пороку, сатана, безсумнівно, був розчарований. Він вважав за краще бути князем благородної, живої сім’ї ангелів або людей, ніж імператором слабкого і вмираючого роду. Однак відтоді і дотепер він воює так само; він переконує людство, що Боже Слово каже неправду, коли стверджує, що “заплата за гріх – смерть”, що “та душа, що грішить, вона помре”. Відтоді і дотепер він використовує свою брехню на шкоду нашому роду, і, звичайно ж, йому це прекрасно вдається.

Сьогодні не тільки в язичницьких землях, а й серед найбільш цивілізованих людей, зазвичай вірять (а багато християн вважають біблійно обґрунтованим вірити безглуздя), що мертва

людина більш жива, ніж до того, як вона померла. Люди з добрим, здоровим глуздом у звичайних справах наче “заворожені” цією брехнею сатани: “Умерти не вмрете”. Це настільки вірно, що їм не здається суперечливим казати, що людина, яку вдарили палицею по голові і вона втратила свідомість, нічого не знає, але людина, яку вдарили по голові сильніше і вбили, знає все.

УПАЛІ АНГЕЛИ

Через деякий час після падіння сатани і гріхопадіння людини Господь допустив велике випробування для небесних ангелів, під дією якого багато з них впали в гріх, непослух і т. д. і відтоді вони відомі в Писанні як упалі ангели, як біси і, ще правильніше, як демони. Ці упалі ангели, демони, підкоряються сатані як Своєму великому князю, і протягом довгих століть були його активними знаряддями у звабленні людства і протидії Божественному задуму.

САТАНА – ВЕЛИКИЙ УБИВЦЯ

Наш великий Господь і Відкупитель, не менш авторитетне джерело, говорить, що сатана – вбивця і брехун. За його словами, “він був душолюб споконвіку, і в правді не встояв... Як говорить неправду, то говорить зо свого, бо він неправдомовець і батько неправді” (Ів. 8: 44). Добре тримати у своєму розумі це божественне свідчення. Добре звернути увагу на те, якою була перша велика брехня, а саме, слова сатани, що вводили в оману: “Умерти не вмрете”. Нам важливо звернути на це увагу, тому що сатана так ретельно виконав свою оманливу роботу, що практично всі, язичники й цивілізовані люди, приймають версію сатани і не довіряють версії Всемогутнього.

Зауважимо, що сатана – вбивця; що він убив батька Адама і матір Єву, і що його брехня все ще вбиває наш рід під справедливими законами спадковості. Помилка вірити сатані, а не Богу, привела багатьох до того, що вони стали заперечувати, що Бог дав людині жити вічно на землі в Раю, що у міру того, як її сім'я буде множитися і продовжувати перебувати в згоді з Його мудрими приписами, межі її Раю будуть збільшуватися, і цей Рай наповниться пізнанням Бога і буде домом для досконалого людства, яке перебуває в згоді з Богом і має привілей підтримувати тут вічне життя. Згідно з їхньою теорією ми, через брехню сатани і гріхопадіння

наших перших батьків, вмираємо і, вмираючи, стаємо більш живими, і деякі з нас потрапляють на небеса, тоді як основна маса – в якесь вічне, вогняне пекло, про яке ми нічого не знаємо.

ДАР БОЖИЙ – ВІЧНЕ ЖИТТЯ

(Рим. 6: 23)

Бог, дозволяючи сатані, гріху, розбещеності й смерті йти своїм шляхом, не був бездіяльний. Він мав і далі має великий план спасіння людини, план відновлення людини з гріха, з усіх її грішних станів і зі смерті, план реституції до людської досконалості, план, за яким Насіння жінки буквально розтратить голову змія і усуне велике початкове злодіяння сатани, відновить людину зі стану, в якому вона знаходиться після її вбивства, а також з її занепаду до всього того, що вона мала спочатку. На додачу вона матиме знання і досвід теперішнього життя, а також досвід, набутий в процесі підняття під час царювання Месії, про яке ми молимося: “Нехай прийде Царство Твоє”.

Святе Письмо ясно показує, що все це відновлення має відбутися завдяки заслугі жертви Ісуса, “Праведного за неправедних”. Те, що ця праця ще не почалася, очевидно. Ми все ще живемо під владою гріха і смерті. Месіанське Царство має прийти в силі і великій славі і бути встановлене, говорить нам Писання, у великому часі утиску. Тоді земля буде цвісти, мов троянда, звеселиться пустеля і пустинні місця, і все людство отримає божественне благословення і можливість повернутися до божественної Милості і вічного життя як людські істоти. А ті, хто свідомо не послухається і знехтує цими можливостями, помруть Другою Смертю, від якої не буде ні відновлення, ні воскресіння, ні надії. [ЗНГ004]

СВЯТІ СУДИТИМУТЬ СВІТ

(1 Кор. 6: 2)

Ці великі благословення реституції, яких очікує Ізраїль і весь світ, не можуть прийти, доки не відбудеться особливе спасіння особливого класу, спасіння вибраних, Нареченої Христа, але не до людської, а до небесної природи. Їхній вибір тривав майже дев'ятнадцять століть і, судячи зі всього, близький до завершення. Божественним благословенням і працею, яка почнеться в той час, буде реституція до земної природи і досконалості – “юдеєві ж перше”.

САТАНА СЛУЖИТЬ СВЯТИМ

Протягом усіх цих століть, коли сатана був князем-правителем серед синів світу цього, коли він засліплював їх своєю софістикою і брехнею, він також робив іншу роботу для небагатьох святих, які зараз покликані на небесні місця. Для них він, так би мовити, обертав шліфувальний камінь, щоб приготувати їх до багатств небесної слави як Нові Створіння, як Божих спадкоємців і співспадкоємців з Ісусом Христом, їхнім Господом. Можемо бути впевнені, що він цілком мимоволі служив цілям Творця і допомагав через випробування готувати цей клас до тих славних речей, які Бог приготував для люблячих Його.

САТАНА ЯК АНГЕЛ СВІТЛА

Св. Павло, висловлюючись про сатану, говорить, що “відомі бо нам його задуми”, що він і його слуги видають себе за служителів праведності і т. п. Ми бачимо цей принцип у дії, коли читаємо історію Церкви. Сатана протягом усього цього Віку намагався перевернути християнські надії і спотворити християнські вчення, пропонуючи підробки біблійних істин. Так, наприклад, Писання говорить, що остаточно Церква, “Мала Черідка”, буде разом з Месією в Його Царстві слави, щоб царювати тисячу років. Сатана намагався підробити цю надію, пропонуючи людям встановити земне Царство з земною малою черідкою, земною славою, земним правлінням. Це було представлено як виконання Псалма 2.

І коли пізніше частина жертв сатани почала звільнятися від деяких його пасток, він став їхнім лідером у протилежному напрямку, назвав їх реформаторами і підштовхнув до думки, що всі цивілізовані царства землі є царствами Христа. Такий стан справ на сьогоднішній день. Світ у цілому вірить, що Царство Христа прийшло, навіть якщо люди все ще моляться: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі!” Сатана відводить їх від думки зробити своє покликання і вибрання міцним (шляхом розвитку християнського характеру) до різних реформаторських рухів світу, час випробування яких ще не настав. Таким чином, християни всіх конфесій були розгублені, спантеличені спритними хитрощами нашого ворога. Однак тепер, коли настає ранок Нової Епохи, наші очі відкриваються. Ми усвідомлюємо, що в нашого супротивника залишився короткий час, перш ніж він буде зв’язаний на тисячу років; що Месіянське Царство повинно здобути перемогу, щоб усі земні племена отримали благословення через Насіння Авраама. Нарешті, коли завершиться це царювання праведності, згідно зі Святим Письмом, сатана буде знищений.

Церква є Тілом Христа, Месії. Тому слова апостола з нашого тексту відносяться до Церкви в славі: “А Бог миру потопче незабаром сатану під ваші ноги”.

3HG002

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.